

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2018

Liahona

**Tårne af styrke:
Tjener ved profetens
side, s. 12, 18**

Hvad betyder det, at dette er
den sande kirke? s. 24

Styrket af mine forfædres
livshistorie, s. 36

»NOGLE AF SATANS MEST
EFFEKTIVE VÅBEN ER
FORSTYRRELSE, FUP OG
ÅNDELIG UFØLSOMHED ...
TILSAMMEN UDGØR DE
DEN STØRSTE
UDFORDRING I VOR TID.«

ÆLDSTE KEVIN W. PEARSON

Fra »Forlad ikke Frelseren«, s. 44

ARTIKLER

- 6** **Principper for omsorg:**
Rådfør jer om deres behov
- 12** **Præsident Dallin H. Oaks:**
Følger Herrens veje
Ældste David A. Bednar
- 18** **Præsident Henry B. Eyring:**
Imponerende intellekt,
troskyldig ydmyghed
Ældste Jeffrey R. Holland

PÅ OMSLAGET

Et majestætisk monument, af Jolynn Forman. Præsident Brigham Young (1801-1877) blev engang citeret for at sige, at de tre øst tårne i templet i Salt Lake repræsenterer Det Første Præsidentskab og Det Melkisedekske Præstedømme (som rapporteret af William Ward, i »Who Designed the Temple?«, *Deseret Weekly*, 23. apr. 1892, s. 578). Kom til at kende to af »tårnene« i Det Første Præsidentskab i dag, præsident Dallin H. Okas og præsident Henry B. Eyring, på side 12 og 18.

- 24** **Den sande kirke:**
»For fuldkommengørelsen
af de hellige«
Ældste J. Devn Cornish
Vi ser måske ikke fuldkommenhed
i tidligere ledere og medlemmer af
Kirken, men vi kan være forvisset
om, at Kirkens lære – Kristi lære –
er fuldkommen.

- 26** **De hellige: Historien om**
Kirken – Kapitel 7: Medtjenere
Joseph og Oliver søgte vejledning,
da de læste om dåb, mens de
oversatte. Herren forbereder tre
mænd til at vidne om de gyldne
plader.

- 36** **Troens og familieberetningers**
kraft
Adam C. Olson
Viden om, hvad Rosalenes for-
fædre var gået igennem, hjælp
hende med at finde håb under
hendes prøvelser.

HURTIGLÆST

- 4** **Portrætter af tro:**
Libuletswe Gofrey Mokgatle –
Gauteng, Sydafrika
- 10** **På talerstolen:**
Jeg tror, jeg vil være mig selv
Jutta Baum Busche
- 34** **Mine noter til konferencen:**
Aprilkonferencen 2018
- 40** **Sidste dages hellige røster**
- 80** **Til vi ses igen:**
Ledt af levende profeter
Ældste Mark E. Petersen

48

44 Forlad ikke Frelseren

Ældste Kevin W. Pearson

Vores vidnesbyrd må styrkes konstant, så vi ikke bliver trukket væk.

48 Opdagede mit himmelske ophav

Daiane Korth da Silva

Det gjorde mig blind for mit eget værd at se mig selv med verdens øjne

Se, om I kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvordan husker I, at Jesus elsker jer?

52

50 Er du en sikkerhedsnålsven?

Marissa Widdison

Det kræver blot små udtryk for kærlighed at hjælpe venner, som kæmper.

52 Ambassadører for håb: Arbejd sammen om at forebygge selvmord

Maryssa Dennis

Bliv fortrolig med advarselstegn og forebyggelsesstrategier mod selvmord.

56 Vildfaren i den forbudte by

Sarah Keenan

Ville jeg mon finde mine klassekammerater igen i denne travle og fremmede by?

58 Åbenbaring til profeten Joseph Smith – og til jer

Ryan Carr

Som Joseph Smith demonstrerede, er der ingen aldersgrænse for, hvornår man kan modtage personlig åbenbaring.

60 Kampen for jeres handlefrihed

David Dickson

Jo mere nøje vi følger Frelseren, jo mere vil vi erfare den frihed, som handlefriheden giver.

62 Kun for unge

64 Plakat: Virkelig tro på Kristus

65 Det sidste ord: Profeter – Et tegn på Guds kærlighed

Ældste Ulisses Soares

75

66 Lad jeres lys skinne: Jeg deler gerne

Jeg elsker at hjælpe mine forældre med at dele vores afgrøder ud til andre.

68 Tro, håb og Grace – del 2: En besvaret bøn

Megan Armknecht

Grace var bekymret for, at nazisterne ville tage deres hus, for de havde allerede taget hendes far.

70 Apostle vidner om Kristus

Ældste Neil L. Andersen

71 Ly i stormen

Ældste Joaquin E. Costa

Noa adlød selv som barn Herren, og det gjorde, at han var i sikkerhed, da ulykkerne kom senere.

72 Mormons Bog læseklub

74 Backstagebønner

Emily B.

Vor himmelske Fader hører mine bønner, uanset hvor jeg er.

75 Uanset hvad!

Christian B.

Jeg fortalte min ven, at Jesus Kristus elsker hende, uanset hvad der sker.

76 Historier fra skriften: Profeten Elias og enken

Kim Webb Reid

79 Malebogsside: Jeg kan fortælle sandheden

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Becky Craven

Vejledere: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis jun., Edward Dube, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Francisca Olson

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdoch, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller Danske Bank:

4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige, ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres, hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.

Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 167 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431) POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

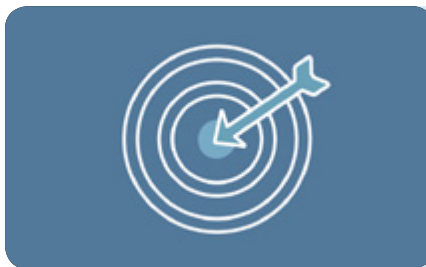
Mere på nettet

Læs artikler og indsend jeres egen på liahona.lds.org.

Find inspirerende budskaber (på engelsk, portugisisk og spansk) at dele på facebook.com/liahona.

Send feedback til liahona@ldschurch.org.

Køb et abonnement på store.lds.org.
Eller besøg et distributionscenter, spørg menighedsledere eller ring 001-800-537-5971 (USA og Canada).

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Beredskab, 42

Bøn, 56, 63, 68, 74

Dåb, 26

Forebyggelse af selvmord, 50, 52

Handlefrihed, 60

Helligånden, 56, 58

Jesus Kristus, 44, 60, 65, 70, 75

Joseph Smith, 26, 58

Kirkeledere, 12, 18

Kirkens historie, 24, 26, 58

Kommunikation, 6

Kærlighed, 75

Lydighed, 60, 71

Moderskab, 40

Modgang, 4, 36, 42

Mormons Bog, 4, 22, 72

Omsorg, 6

Personlig værdi, 10, 43, 48, 75

Profeter, 12, 18, 26, 76, 80

Præstedømme, 26

Slægtshistorie, 30

Tjeneste, 6, 42, 66

Tro, 24, 36, 44, 68, 76

Venskab, 50, 52, 63

Vidnesbyrd, 44, 62

Visdomsordet, 41

Vor himmelske Fader, 43

Ærlighed, 79

Åbenbaring, 26, 58, 80

Libuletswe mistede synet, da han var 21. Han måtte lære mange ting igen, men han lærte aldrig punktskrift. Han ville gerne læse skrifterne, så han bad Gud om hjælp.

CODY BELL, FOTOGRAF

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Guateng i Sydafrika

Da jeg på et tidspunkt var ude som hjemmelærer, fortalte jeg den søster, vi besøgte, at jeg ikke kunne læse skrifterne, fordi jeg ikke kunne se. Jeg ville gerne på en skole, hvor jeg kunne lære at læse og skrive punktskrift som braillesystemet.

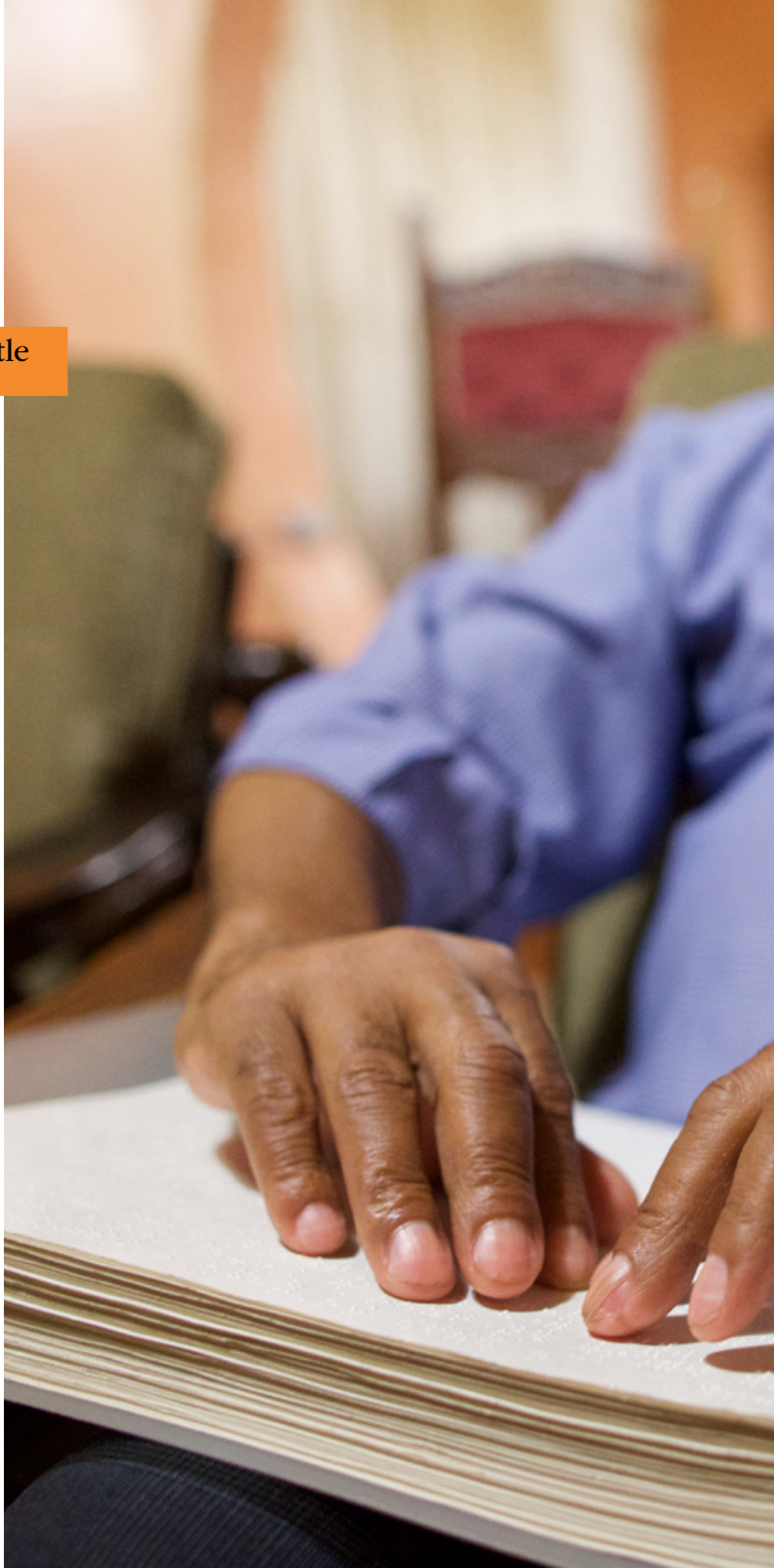
Hendes bror arbejdede på en skole for blinde. Han hjalp mig med at ansøge. Jeg studerede punktskrift hver dag. Jeg vågnede tilmed om natten og øvede mig i at læse. Det tog mig kun fire måneder at lære at læse det.

Jeg gjorde skolen færdig og fortalte min grenspræsident, at jeg nu kunne læse punktskrift. Han gav mig en kasse med præstedømmemanualer og alle skrifterne på punktskrift. Jeg havde ingen anelse om, at Kirken havde sådan noget. Det var da, jeg virkelig begyndte at forstå og nyde evangeliet.

Jeg ved, at skrifterne er sande. Jeg lærer noget nyt, hver gang jeg læser dem. Der er altid noget, jeg kan hente fra dem.

FIND MERE

Læs mere om Kirkens hjælpemidler på lds.org/go/9184.
I kan finde flere portrætter af tro på lds.org/go/18.

Principper for omsorg

RÅDFØR JER OM DERES BEHOV

I behøver ikke at gøre dette alene.

At I rådfører jer med hinanden kan tilvejebringe den hjælp, I behøver for at hjælpe andre.

Gud har opfordret jer til at drage omsorg for nogle enkelte mennesker eller familier i jeres menighed alt efter deres behov. Hvordan finder I ud af, hvad disse behov er? Princippet om at sidde i råd, som der har været meget fokus på i Kirken, er helt afgørende.

Når vi har drøftet, hvad vi overvejer at konferere om, vil vi udforske:

1. Rådføring med vor himmelske Fader.
2. Rådføring med den anviste person eller familie.
3. Rådføring med vores makker.
4. Og rådføring med andre, der er blevet tilknyttet den samme person eller familie.

Det er også afgørende at rådføre os med vores ledere. En kommende artikel om principper for omsorg i *Liahona* vil uddybe, hvordan vi rådfører os med lederne og hvilken rolle omsorgsinterviews spiller i den proces.

Det rådfører vi os om

Forståelse af, hvad behovene er, er afgørende for at kunne drage omsorg for hinanden. Men hvilke former kan behovene antage og er der noget mere end behov, vi må afdække?

Behov kan komme til udtryk på mange måder. Dem, vi skal drage omsorg for, kan have udfordringer af følelsesmæssig, økonomisk, fysisk, uddannelsesmæssig art og så videre. Nogle behov må prioriteres højere end andre. Nogle er vi måske i stand til at hjælpe med, andre kan kræve, at vi må skaffe hjælp. I vores bestræbelser på at imødekomme timelige behov må vi ikke glemme, at vores kald til at drage omsorg omfatter at hjælpe andre med at gøre fremskridt ad pagtens sti, forberede sig til og modtage de præstedømmeordinancer, der er nødvendige for frelse.

Udover at vi rådfører os om en persons eller families behov, bør vi forsøge at finde deres styrker. Hvilke ting har de ikke brug for hjælp med? Hvilke evner og gaver har disse mennesker, der kan være til velsignelse for andre? Hvordan kan de på deres unikke måde bidrage til at opbygge Guds rige? Det kan være lige så vigtigt at kende til et menneskes styrker som til vedkommendes behov.

1 Rådføring med vor himmelske Fader

En af de helt centrale doktriner i vores tro er, at vor himmelske Fader taler til sine børn (se TA 1:9). Når vi modtager en ny opgave med at drage omsorg for nogle, bør vi rådføre os med vor himmelske Fader i bøn og søge indsigt i og forståelse for deres behov og styrker. Processen med at søge råd igennem bøn bør fortsætte al den tid, vi har opgaven.

Formålet med artiklerne med »principper for omsorg« er at lære os at tage os af hinanden – ikke at det skal deles som et budskab under besøg. Når vi lærer dem, vi tjener, at kende, vil Helligånden tilskynde os til, hvilket budskab de kan have brug for udover vores omsorg og barmhjertighed.

2 Rådføring med personer eller familier

Hvordan og hvornår vi henvender os til de enkeltpersoner og familier, vi er kaldet til at tjene, kan variere alt efter omstændighederne, men at rådføre sig direkte med den enkelte eller familien er afgørende for at opbygge et forhold til og en forståelse af deres behov, deriblandt hvordan de gerne vil hjælpes. Nogle spørgsmål skal man måske vente med at stille, indtil man har fået opbygget et meningsfuldt forhold. Selvom der ikke bare er én rigtig måde at gøre det på, så overvej disse ting:

- Find ud af, hvordan og hvornår de foretrækker at blive kontaktet.
- Find af, hvad deres interesser og baggrund er.
- Kom med forslag til, hvordan I kan hjælpe, og bed om forslag fra dem.

Efterhånden som vi opbygger tillid, kan vi overveje at drøfte personens eller familiens behov. Stil de spørgsmål, som I tilskyndes til af Helligånden.¹ For eksempel:

- Hvilke udfordringer står de med?
- Hvad er deres mål som familie eller deres individuelle mål? Ønsker de for eksempel at blive bedre til at holde familieaften jævnligt eller blive mere selvforsynende?
- Hvordan kan vi hjælpe dem med deres mål og udfordringer?
- Hvilke evangeliske ordinancer står de for at indgå? Hvordan kan vi hjælpe dem med at forberede sig?

Husk at tilbyde specifik hjælp så som: »Hvilken aften kan vi komme med et måltid til jer i denne uge?« Et vagt tilbud som: »Lad os vide, hvis der er noget vi kan gøre« er ikke til megen hjælp.

3 Rådføring med vores makker

Eftersom I og jeres makker måske ikke altid kan være sammen, når I omgås de personer eller familier, I er udpeget til at tage jer af, er det vigtigt, at I koordinerer og rådfører jer med hinanden, når I søger inspiration som makkerpar. Her er nogle spørgsmål, I kan overveje:

- Hvordan og hvor ofte vil I som makkere kommunikere med hinanden?
- Hvordan kan I hver især bruge jeres personlige styrker til at tage jer af familiens eller personens behov?
- Hvilke ting har I lært, hvilke erfaringer har I haft, og hvilke tilskyndelser har I modtaget siden sidste gang, I talte sammen om personen eller familien?

4 Rådføring med andre udpegede

Fra tid til anden kan det være godt at tale med andre, der er udpeget til at drage omsorg for den samme person eller familie, som I er.

Tal sammen for at løse problemer

Ældste Chi Hong (Sam) Wong fra De Halvfjerds tilpasser en beretning fra Markus 2 til vor tid for at illustrere, hvordan fire mennesker ved at rådføre sig med hinanden gjorde det muligt at føre en lam hen til Jesus.

»Det kunne ske på denne måde,« siger ældste Wong. »Fire mennesker udfører en opgave, som de har fået af biskoppen, om at besøge en lam mand hjemme hos ham selv ... Ved det seneste menighedsrådsmøde havde biskoppen givet nogle til opgave at »komme til undsætning« efter at have siddet i råd sammen om behovene i menigheden. Disse fire fik til opgave at hjælpe denne lamme mand ...

[Da de ankom til den bygning, Jesus var i], var der overfyldt. De kunne ikke komme hen til døren. Jeg er sikker på, at de prøvede alt, de kunne komme i tanke om, men de kunne bare ikke komme igennem ... De talte sammen om, hvad de så skulle gøre – hvordan de kunne få manden hen til Jesus Kristus, så han kunne helbrede ham ... De fandt på en plan – den var ikke let, men de fulgte den.

»Men da ... fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de båren med den lamme ned« (Mark 2:4) ...

»Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig« (Mark 2:5).«²

Opbyggelse af forhold er også en vigtig del af det at rådføre sig med hinanden. Se også artiklen om principper for omsorg i »Opbyg meningsfulde relationer« i augustudgaven af *Liahona* på side 6.

Opfordring til at handle

Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »I må ... rådføre jer med hinanden, bruge alle tilgængelige ressourcer, søge Helligåndens inspiration, bede til Herren om hans bekræftelse og derpå rulle jeres ærmer op og gå i gang.

Jeg giver jer et løfte: Hvis I vil følge dette mønster, vil I modtage specifik vejledning om *hvem, hvad, hvornår* og *hvor* I skal yde omsorg på Herrens måde.«³ ■

NOTER

1. Se *Forkynd mit evangelium: En vejledning til missionering*, 2007, s. 183.
2. Chi Hong (Sam) Wong, »Kom til undsætning i enighed«, *Liahona*, nov. 2014, s. 14-15
3. Dieter F. Uchtdorf, »Omsorg på Herrens måde«, *Liahona*, nov. 2011, s. 55.

JEG TROR, JEG VIL VÆRE MIG SELV

Jutta Baum Busche

Denne serie fremhæver trofaste kvinders liv og deres budskaber, uddrag fra bogen *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women*, 2017.

Jeg husker tydeligt de omstillinger, vi måtte gøre, da vi flyttede til Utah. Min første kaldelse i vores menighed var som lærer i Hjælpeforeningen. Jeg iagttog de andre lærere meget nøje og blev dybt imponeret af deres stræben efter perfektion i deres undervisning. Selv deres frisure og ulastelige påklædning viste deres stræben efter perfektion. Jeg beundrede, hvor flydende de talte det engelske sprog. Hvordan kunne jeg med mit gebroknede engelske måle mig med dem og være deres lærer? Jeg var ivrig efter at lære og blev glad over at høre, at der var en forberedelsesklasse i staven for lærere i Hjælpeforeningen.

Da jeg deltog i forberedelsesklassen første gang, var mine forventninger store. Jeg var ikke forberedt på det spørgsmål, jeg blev stillet om, hvilken borddekoration jeg ville bruge, når jeg underviste. Jeg følte mig så uduelig. Jeg havde ingen anelse om, hvad en borddekoration var eller hvad formålet med den kunne være i forbindelse med en lektion. Negative tanker om mig selv begyndte at underminere min selvtilid ...

Jeg fortsatte med at føle mig underlegen, da jeg så søstrene i min menighed og så dem anlægge haver og sylte deres afgrøder. De trænede dagligt ved at løbe. De syede og fandt gode tilbud ... De lavede mad til nybagte mødre og de syge i deres nabolag. De tog sig af deres ældre forældre. De var trofaste til at gøre tjeneste i templet, og de gik op i at opdatere deres dagbøger.

Intimideret af de eksempler på fuldkommenhed overalt omkring mig øgede jeg min indsats for at blive mere som mine søstre, og jeg blev skuffet over mig selv og følte tilmed skyld, når jeg ikke løb hver morgen, bagte alt mit brød selv, syede mit eget tøj eller gik på universitetet. Jeg følte, at jeg var nødt at være som de kvinder, jeg boede iblandt, og jeg følte mig som en fiasko, fordi jeg havde lidt svært ved at tilpasse mig deres livsstil.

På det tidspunkt kunne jeg have haft gavn af historien om den seksårige, der adspurgt »hvad vil du gerne være?« af en slægtning svarede: »Jeg tror, jeg vil være mig selv. Jeg har prøvet at være som nogle andre. Det kan jeg ikke finde ud af!« Efter

OM SØSTER BUSCHE

Jutta Baum (f. 1935) voksede op i Dortmund i Tyskland. Hun giftede sig med Enzo Busche i 1955, og de blev begge døbt den 19. januar 1958 i Dortmund i en offentlig svømmehal.

I oktober 1977 deltog de på en konference i Berlin, så Enzo, der var regionalrepræsentant for Kirken, kunne oversætte for præsident Spencer W. Kimball (1895-1985). Da konferencen var til vejs ende, talte præsident Kimball privat med Enzo og kaldte ham til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum – en fuldtidsstilling, der krævede, at familien Busche skulle flytte.

Deres første opgave var i München i Tyskland, hvor Enzo ledte missionen i to år, derefter flyttede de til Utah i 1980. De rejste en hel del og besøgte Kirkens medlemmer over hele verden, og Jutta talte ved regionalkonferencer med sin mand.

Med indvielsen af templet i Frankfurt i Tyskland i 1987 blev de præsidentpar for templet. Søster Busche havde aldrig været tempeltjener før, så præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) gav hende et råd ved et oplæringsseminar: »Det vigtigste er at have kærlighed, kærlighed og kærlighed.« Hun tog hans råd til sig. Hun bad tempeltjenerne om at gøre det til en topprioritet at hjælpe de besøgende med at føle Guds Ånd.

Dette budskab er et uddrag af en tale, som søster Busche holdt på Brigham Young University til en kvindekonference i 1989.

gentagne og forfejlede forsøg på at være en anden lærte jeg endelig ligesom dette barn, at jeg bør være mig selv. Det er dog ofte ikke let, fordi vores ønske om at passe ind, måle os med og imponere eller blot blive godkendt af andre fører til, at vi imiterer andre og nedgør vores egen baggrund, talenter, byrder og udfordringer ... Jeg var nødt til at lære at overvinde min ængstelse for, at passe jeg ikke ind, var jeg simpelthen ikke god nok ...

Når jeg prøvede at kopiere mine vidunderlige søstre, når jeg underviste min klasse med borddekoration og andre undervisningsteknikker, der ikke faldt mig naturligt, fejlede jeg, for Ånden talte stadig til mig på tysk og ikke på engelsk. Men da jeg knælede ned og bad om hjælp, lærte jeg at stole på, at Ånden ville vejlede mig i vished om, at jeg er Guds datter. Jeg var nødt til at lære og *tro*, at jeg ikke skulle måle mig med andre for at være elsket og accepteret af vor himmelske Fader ...

Vores bestræbelser bør ikke gå på, at vi *optræder*, ej heller *indordner os*, men at vi lader os *forandre* ved Ånden ...

Meget ligger pres på os i verden. At være ærlig af hjertet gør os frie til at opdage Guds vilje for os ...

Selvom vi måske bliver opslugt af alle hverdagens krav og muligheder for udvikling, har vi ikke råd til at leve en dag eller et minut uden at være opmærksom på den kraft, vi har i os. ■

Ældste
David A. Bednar
De Tolv Apostles
Kvorum

PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS: Følger Herrens veje

*Når præsident Oaks ved, hvad Herren ønsker,
at han gør – så gør han det.*

Efter ældste Dallin H. Oaks var blevet kaldet til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum i april 1984, tænkte han nøje over sin nye rolle og de uundgåelige ændringer, det ville medføre i hans liv.

Det var ikke første gang, at ældste Oaks var blevet bedt om at efterlade sin personlige karriere og sit professionelle »garn« (se Matt 4:18-20). I 1970 trak han sig fra sin stilling på University of Chicago Law School for på opfordring fra Kirkens ledere at kunne varetage stillingen som rektor for Brigham Young University i Provo i Utah i USA. Han nød ellers at undervise og forske og at omgås de jurastuderende i Chicago. Alligevel handlede han i tro på forespørgslen om at virke som den ottende rektor for BYU.

Ældste Oaks stod i en lignende situation i 1984, da han blev kaldet til De Tolv, hvor han igen måtte opgive en stilling og et arbejde, han elskede som højesteretsdommer i delstaten Utah. Men denne forandring var dog anderledes.

I 1970 havde ældste Oaks grund til at tro, at han kunne vende tilbage til sin juridiske karriere, når han havde tjent på BYU, hvilket han rent faktisk gjorde.

Men kaldet i 1984 var særligt – det var en hellig indvielse af hele hans sjæl og liv til Herren. Den evige betydning og den verdensomspændende rækkevidde af hans nye ansvar var i sandhed overvældende.

Ældste Oaks har beskrevet sine dybeste tanker om denne vigtige forandring:

»I denne vigtige tid med at skue indad og overveje, hvordan jeg vil bruge resten af mit liv, spurgte jeg mig selv, hvilken slags apostel jeg ville være.

Ville jeg være juristen, der blev kaldet som apostel, eller ville jeg være apostlen, der engang var jurist? Jeg kom frem til, at svaret på det spørgsmål afhang af, hvorvidt jeg ville prøve at forme min kaldelse til en del

af mine egne personlige kvalifikationer og erfaringer, eller om jeg ville undergå den smertefulde proces med at prøve at forme mig til min kaldelse.

Ville jeg prøve at udføre min kaldelse på verdens måde, eller ville jeg prøve at klarlægge og vælge Herrens måde?

Jeg besluttede mig for, at jeg ville prøve at ændre mig for at passe til min kaldelse, så jeg kunne leve op til de egenskaber og den åndelige statur, der kendetegner en apostel. Det er en livslang udfordring.¹

Herrens guddommelige nåde, livserfaring, en støttende familie, personlige egenskaber og

Den ældste af de tre børn, Dallin (yderst til venstre) var kun 7 år, da hans far døde. Da han voksede op, tog han violintimer i nogle få måneder, men hjalp sin mor, der var enke, i mange år.

livets aspekter. Når præsident Oaks ved, hvad Herren ønsker, at han gør – så gør han det.

Igennem mange år har præsident Oaks' belæringer hjulpet mange af Kirkens medlemmer til en større forståelse af formålet med og betydningen af Faderens plan for frelse, Frelserens forsoning, præstedømmets myndighed og nøgler, nadverordinancens hellighed, processen med ikke blot at »gøre« men at »blive«, at kunne skelne mellem godt, bedre og bedst og utallige andre evangeliske principper. Hans enkle og velordnede tilgang til evangelisk indlæring har styrket troen hos sidste dages hellige overalt i verden.

disciplin, der er udviklet gennem flittigt studium og læring, hårdt arbejde og kærlig tjeneste, har gjort præsident Oaks i stand til at »vælge Herrens måde« og blive en tapper apostel, der engang var jurist.

Mange af Åndens gaver kommer klart til udtryk i præsident Dallin H. Oaks' liv og virke.

Tro på Frelseren

Præsident Oaks er blevet velsignet med den åndelige gave »ved Helligånden at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn« (L&P 46:13-14). Han underviser i Frelserens lære med tydelighed og vidner om ham med overbevisning. Herren er hans lys i alle

Retskaffenhed

Præsident Oaks er en retskaffen mand. Hans tro og adfærd er grundfæstet i evangeliske principper, og han lever, som han tror. At springe over, hvor gærdet er lavest, er aldrig en løsning for ham, for han er fast besluttet på at gøre det rette, selvom en given handling ikke fremmer hans personlige omdømme eller synspunkter. Det er ingen smutveje i hans liv – gør tingene ordentligt eller lad være.

Hans retskaffenhed afspejles i hans villighed til at tackle problematiske emner og opgaver. Og han gør det så mesterligt – på Herrens måde. Han har undervist åbenhjertigt og forsvaret den traditionelle familie, talt om trusler mod religionsfrihed, beskyttelse af børn mod voksnes selviske synder og fordømt ondt pornografi.

Mildhed

Præsident Oaks' personlige og professionelle bedrifter udmærker sig efter enhver standard. Alligevel udviser præsident Oaks en mildhed og åndelig modtagelighed for at lære

Præsident Oaks og hans afdøde hustru, June, fik fire piger og to drenge (den yngste blev født, efter dette billede blev taget).

Dallin Oaks arbejdede som radiovært og tekniker og mødte June, da han kommenterede basketballkampene på deres universitet, da han var ny studerende. De blev gift i 1952.

både af Helligånden og af folk med vidt forskellig baggrund og erfaring.

Ved et af vores kvorumsmøder udtrykte ældste Oaks en stærk holdning til et handlingsforløb, han mente, der skulle sættes i værk. De årsager, han anførte, var overbevisende, og hans viden om emnet var stor. Hans argumentation for handlingen var tungtvejende.

Mens vi talte om det, gav et medlem af De Tolv med væsentligt mindre anciennitet udtryk for samtykke med behovet for handling, men også en vis reservation omkring den foreslåede

tidsplan. Ældste Oaks kunne have imødegået bekymringen med et svar som: »Jeg tror, jeg har mere erfaring med dette, end du har.« Men det gjorde han ikke. Uden nogen antydning af at gå i forsvar eller være indigneret sagde ældste Oaks til dette medlem af kvorummet: »Er du ikke venlig at hjælpe mig med at forstå din bekymring for timingen?«

Efter at have lyttet nøje til sin apostelkollega tænkte ældste Oaks sig lidt om og sagde så: »Din pointe er vigtig. Jeg havde ikke helt overvejet følgerne af timingen med denne sag på

samme måde, som du har, og du har overbevist mig om, at forslaget bør arbejdes igennem igen ud fra det, vi har fundet af i denne drøftelse.»

Ældste Oaks lyttede og lærte af sin bror i kvorummet og vandrede så i Herrens Ånds sagtmodighed (se L&P 19:23) for at opnå det ønskede udkomme. For Dallin H. Oaks handler det aldrig om, hvad han ønsker, det handler altid om, hvad Herren ønsker og at følge hans veje.

Dømmekraft

Præsident Oaks er også blevet velsignet med Åndens gave til at skelne og evnen til at kunne se de langtrækkende konsekvenser af

forslag, beslutninger og handlinger. Denne evne kommer til udtryk i et spørgsmål, han ofte stiller sig selv og andre: »Hvor skal det føre hen?«² Det er ganske enkelt umuligt at tale eller sidde i råd med præsident Oaks uden straks at indse, hvordan hans evne har været til gavn for utallige mennesker og familier og hele Kirken under hans livslange tjeneste i Kirken.

En sommeraften i 1970 havde præsident Oaks en skræmmende oplevelse med en bevæbnet røver i den sydlige del af Chicago, da han vendte tilbage til sin parkerede bil. Hans hustru, June, ventede på ham i bilen.

»Giv mig dine penge,« krævede røveren.

»Jeg har ikke nogen,« svarede bror Oaks og viste ham sin tomme tegnebog.

»Giv mig dine bilnøgler,« sagde røveren så. Nøglerne var låst inde i bilen hos søster Oaks. »Sig at hun skal åbne døren,« sagde røveren insisterende. Bror Oaks sagde nej.

»Gør det, ellers slår jeg dig ihjel,« truede røveren.

Bror Oaks svarede bestemt: »Det vil jeg ikke.«

Mens røveren gentog sine krav og trusler, så bror Oaks en chance for at vriste pistolen fra den unge mand. Som præsident Oaks beskrev det ved en generalkonference i 1992: »Men ligesom jeg skulle til at foretage mit træk, fik jeg en unik oplevelse. Jeg så eller hørte ikke noget, men jeg vidste noget. Jeg vidste, hvad der ville ske, hvis jeg greb fat i pistolen.

Vi ville komme i kamp, og jeg ville vende pistolen mod den unge mands bryst. Den ville gå af, og han ville dø. Jeg forstod også,

1932: Født i Provo i Utah i USA

1949: Tilsluttede sig Utah National Guard (Utah Nationalgarde) et år før krigen i Korea

1952: Gifter sig med June Dixon i templet i Salt Lake City

1954: Får eksamen i regnskab fra Brigham Young University

1957: Juraeksamen fra University of Chicago

1957-1958: Sekretær for højesteretspræsident Earl Warren ved USA's Højesteret

1958-1961: Praktiserer som advokat i Chicago i Illinois i USA

1961-1970: Underviser i jura ved University of Chicagos juridiske fakultet

1971-1980: Rektor for Brigham Young University

1980-1984: Dommer ved Højesteretten i Utah

1984: Kaldes til De Tolv Apostles Kvorum

1998: June Dixon Oaks, mor til deres seks børn, dør

2000: Gifter sig med Kristen M. McMains i templet i Salt Lake City

2002-2004: Områdepræsident i Filippinerne

2018: Kaldes som førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

at jeg ikke kunne have den unge mands blod på min samvittighed resten af mit liv.«³

Dette mirakuløse udtryk for gaven til at skelne gjorde præsident Oaks i stand til at løse konfrontationen, og han reddede således både sit eget og den unge røvers liv.

Ved et møde for ikke så længe siden i Det Udøvende Råd for Missionering, som ældste Oaks var formand for på det tidspunkt, talte vi sammen om et forslag, der havde at gøre med missionærene i en bestemt del af verden. Efter alle rådsmedlemmerne havde udtrykt deres synspunkter om sagen, stillede ældste Oaks adskillige spørgsmål og opsummerede, hvad der var kommet frem. Så sagde han: »Jeg føler, at vi endnu ikke er helt enige om denne sag. Vi bør vente på Herren og ikke træffe en endelig beslutning nu.«

Nogle få måneder senere fandt der nogle dramatiske hændelser sted, som understregede inspirationen bag beslutningen om at vente. Det råd var under inspireret ledelse af ældste Oaks blevet velsignet til at træffe det rigtige valg, på det rette tidspunkt og på Herrens måde for at beskytte missionærene og fremme værket.

Humoristisk sans og venlighed

Præsident Oaks har en skøn sans for humor. For eksempel kom en af brødrene ved afslutningen af en frokost for alle medlemmer af De Tolv med en bemærkning om, at det ville blive hårdt at holde sig vågen om eftermiddagen efter så dejligt et måltid. Præsident Oaks smilede bredt og svarede: »Kun hvis du ikke kan finde et godt sted at sove.«

Han gør ofte grin af sig selv og sin skaldethed. Men han kan også være en stærk forsvarer for dem med mindre hår på hovedet. Han siger jævnlige: »Herren har lavet mange hoveder, og de mindre smukke har han dækket med hår.«

Hans varme og kvikke vid er vindende, og han opfattes uvægerligt som betænksom og venlig. Ofte siger folk, efter de har mødtes med præsident Oaks, at de er glade for den måde, han får dem til at føle sig trygge på takket være sin sans for humor, sin oprigtige kærlighed og omsorgsfulde optræden.

Retskafne kvinders indflydelse

Trods alle de præstationer og lovord, der er forbundet med præsident Oaks' bemærkelsesværdige liv, er han den første til at anerkende den afgørende indflydelse, som tre retskafne kvinder, Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks og Kristen M. McMain Oaks, har spillet i hans liv.

Dallin Oaks var syv år gammel, da hans far, Lloyd E. Oaks, der var læge, døde af tuberkulose blot 36 år gammel. Han blev begravet på sin bryllupsdag, efter at have været gift i 11 år med præsident Oaks' mor, Stella Harris Oaks. Hun giftede sig aldrig igen og opdrog selv deres tre børn.

»Jeg blev velsignet med en helt speciel mor,« siger

præsident Oaks. »Hun var helt sikkert en af de mange ædle kvinder, der har levet i de sidste dage.«⁴

Da præsident Oaks var ny studerende på BYU, mødte han June Dixon. De blev gift i 1952 og blev velsignet med seks børn. »Jeg havde ikke de store ambitioner, inden June kom ind i mit liv,« har præsident Oaks sagt. »Jeg skylder hende meget af det, jeg har opnået.«⁵ Den 21. juli 1998 døde June af kræft.

June og Dallin havde talt om deres families fremtid, inden hun gik bort. De var enige om, at det ville være godt for ham og deres familie, hvis han giftede sig igen. Den 25. august 2000 giftede ældste Oaks sig med Kristen M. McMain.

Kristen Oaks beskriver sit liv med præsident Oaks med en enkelt sætning: »Vi er forenet i Herrens værk og det har givet os utallige velsignelser.« Hun sørger for at samle hele familien, så ofte det er muligt, for det giver hele familien så meget glæde. June er altid en del af samtalen.

Ligesom præsident Oaks underviser og vidner om de sandheder, der er indeholdt i »Familien: En proklamation til verden«, kender han af egen erfaring betydningen af at være ægtemand og far. Han har lært de vigtige ting om det ansvar, som mand og hustru deler om

Præsident Oaks er kendt for at få folk til at føle sig taget hånd om, og han har rejst over hele verden for at tjene og dele evangeliet.

Til venstre: Han og hans nuværende hustru, Kristen, talte om at skabe familierelationer ved 2018 RootsTech slægtshistorisk konference.

at »elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn« og »i disse hellige ansvar er [ægtemænd og] fædre og [hustruer og] mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«⁶ Vedholdende og efter bedste evne har præsident Oaks levet sit familieliv ved at følge Herrens veje.

En livslang hengivenhed

Den 6. april 2018 blev præsident Russell M. Nelson opretholdt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med præsident

Dallin H. Oaks som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og præsident Henry B. Eyring som andenrådgiver.

Præsident Oaks går til sin nye opgave i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges præsiderende kvorum med et »helt livs faste hengivenhed og ro«⁷ – et liv, der er tilegnet Frelseren og hans genoprettede kirke. Præsident Oaks' personlige efterlevelse, kraftfulde undervisning og gennemførte retskafne eksempel vil påvirke mennesker positivt over hele verden og hjælpe dem til at følge Herrens veje. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, *Herrens veje*, 1991, s. 7.
2. Se Dallin H. Oaks, »Hvor fører det hen?«, tale på Brigham Young University, 9. nov. 2004, speeches.byu.edu.
3. Se Dallin H. Oaks, »Bibelske historier og personlig beskyttelse«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 38.
4. Don L. Searle, »Elder Dallin H. Oaks: »It Begins by Following the Other Apostles«, *Ensign*, juni 1984, s. 14.
5. Dallin H. Oaks, »The Student Body and the President«, tale holdt på Brigham Young University, 9. sep. 1975, s. 6, speeches.byu.edu.
6. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
7. Se Dallin H. Oaks, »The Dedication of a Lifetime«, CES-foredrag for unge voksne, 1. maj 2005, s. 2, broadcasts.lds.org.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles
Kvorum

PRÆSIDENT HENRY B. EYRING: Imponerende intellekt, troskyldig ydmynchhed

De mange aspekter af præsident Henry B. Eyrings liv og karakter er lige så rene, som de sommetider er paradoksale.

En af præsident Henry B. Eyrings sønner har for nylig sagt: »Min far kan beskrives med to ord: Rene motiver.« Og alle, der nogensinde har mødt denne nye andentrådger til præsident Russell M. Nelson, set ham omgås andre eller hørt ham holde tale, må samtykke. Ja, det virker som om, at de vidunderligt forskelligartede dimensioner ved Hal Eyrings liv (det er han altid blevet kaldt af familie og venner) er en lang manifestation af en usædvanlig ren dydighed, en konstant demonstration af lutter »rene motiver« – og at være det både af ord og gerning, præcis som Gud ønsker det af sine børn.

Præsident Eyrings metode for at følge det mål er lige så tydelig og ukompliceret som opgaven selv – men ikke mindre udfordrende! Lige fra sin barndom til nu, hvor han er i 80'erne, har Hal påtaget sig den opgave at stå sig ret med Gud ved oprigtigt at søge efter – og være villig til aldrig at handle uden – Helligåndens vejledning, en himmelsk ledsager, som han omtaler i næsten alle samtaler, alle administrative beslutninger, han træffer, eller enhver offentlig udtalelse, han kommer med. At nyde Helligåndens stadige ledsagelse

er Henry B. Eyrings altoverskyggende middel til at nå det celestiale mål. Det er et udtryk for hans ægte troskyldige ydmynchhed. Det fremgår klart af hans usædvanlige åndelige renhed.

Ironisk nok er det de mange paradokser i hans liv, der gør den renhed endnu mere slående. Hal er barn af og opkaldt efter en navnkundig kemiker, og han prøvede kræfter med fysik og kemi, men han valgte virksomhedsledelse som sin akademiske karriere, hvilket lå meget langt fra familien Eyrings traditioner. Selvom der har været adgang

til betragtelig velstand hen ad vejen, har Hal og hans hustru, Kathleen, hele deres ægteskabelige liv valgt at leve beskedent og næsten spartansk – nogle gange næsten i smertelig grad (som et af deres børn grinende har fortalt). Han er uddannet ved et af de bedste universiteter i USA, var fastansat som professor ved et andet og gæsteprofessor ved et tredje, og man kan ikke nå højere op ad uddannelsesstigen, end Hal nåede i en relativt ung alder. Alligevel forlod han den akademiske sværvægt og den professionelle tryghed for at blive rektor på et næsten ukendt universitet, der havde eksisteret

Til venstre: Unge Henry (siddende ved siden af sin mor) voksede op i New Jersey i USA og fik et vidnesbyrd, selvom der ikke var mange medlemmer af Kirken at mødes med. Da han var 13, flyttede hans familie til Utah, fordi hans far fik en stilling på University of Utah. Henry spillede basketball for East High School i Salt Lake City.

i to år (det var i hvert fald ukendt for alle hans kolleger på Harvard, Stanford og MIT). Et universitet han aldrig havde besøgt – Ricks College – i en by, som han ikke kunne udpege for nogen – Rexburg i Idaho i USA.

Renheden og paradokset fortsætter. Selvom præsident Eyring er brillant langt udover den gængse standard for denne intellektuelle kvalitet, er han ikke villig til at forlade sig på sit eget talent eller sin kløgt, når der skal træffes beslutninger, der har åndelige konsekvenser. Frygtløs i ordets fulde betydning, når det er nødvendigt, og stærk udover den gængse definition på styrke, nægter han simpelthen, som præsident M. Russell

Ballard (og præsident Eyrings egne børn) har bemærket, »at lade sig presse til at træffe en forhastet beslutning eller vælge at gøre noget uden forsigtighed. Han vil aldrig handle på en måde, der vil udsætte Kirken eller nogen anden, han har ansvar for, for nogen risiko.«¹

Et afrundende eksempel på denne renhed og det paradoksale, der ligger så dybt i selve sjælen på Henry B. Eyring, opsummerer måske denne bemærkelsesværdige mands retskaffenhed:

Engang havde præsident Eyring brug for at administrere nadveren for en gruppe, der ikke

1933: Født i Princeton i New Jersey i USA

1955: Eksamen i fysik fra University of Utah

1959, 1963: Kandidateksamen og doktorgrad i virksomhedsledelse fra Harvard University

1962: Gifter sig med Kathleen Johnson i templet i Logan i Utah

1962-1971: Underviser overbygningstuderende på økonomi- og virksomhedsledelsesstudiet ved Stanford University i Californien i USA

1971-1977: Rektor på Ricks College

1980-1985: Kirkens kommissær for uddannelse

1985: Kaldes som førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

1992: Kaldes til De Halvfjerds' Første Kvorum

1992-2005: Kirkens kommissær for uddannelse

1995: Kaldes til De Tolv Apostles Kvorum

2007: Kaldes som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

2008: Kaldes som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

2018: Kaldes som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

var i stand til at komme til et normalt nadvermøde. Inden han udførte denne venlige handling, foretog han flere hasteopkald til biskoppen i sin menighed og bad om tilladelse til at gøre det. Biskoppen gav selvfølgelig beredvilligt og venligt tilladelsen.

Jeg refererer til denne hændelse af en bestemt årsag. Moralen er selvfølgelig klar for enhver. Det er et medlem af Kirkens Første Præsidentskab, der spørger. Det er en ordineret apostel, en, der har alle de præstedømme-nøgler, som noget menneske på denne jord kan have. Det er en, der kunne og giver vejledning til enhver anden præstedømmeleder i Kirken på menigheds- og stavsplan, deriblandt biskoppen i hans hjemmenighed i Bountiful i Utah i USA. Det er en, der kan gøre sin myndighed gældende over for enhver lokal leder, og som præsiderende leder i Kirken ofte må gøre det. Men med det rene hjerte, der kendetegner alt, han gør, og det paradoks alle ikke ville være så beredt på at udvise, er det her præsident Henry B. Eyring, der samvittighedsfuldt følger den protokol, der gælder for ethvert medlem af Kirken overalt i verden, og han beder ydmygt Herrens salvede om lov, og han er mere end villig til at tage råd fra og afvente sin lokale leders beslutning.

Roden til hans tro

Denne rige åndelighed og transparente renhed i præsident Eyrings tro slog tidligt rod. Han er barn af Henry og Mildred Bennion Eyring og født den 31. maj 1933 på et tidspunkt, hvor Henry sen. var en verdensberømt professor på Princeton University. Hal voksede op i en region, hvor der kun var få andre medlemmer af Kirken, så familien Eyring holdt sabbattens møder i deres hjem.

Senere har præsident Eyring lavet sjov med, at han og hans lillebror, Harden, udgjorde hele Primary i grenen, og deres storebror, Ted, udgjorde hele Unge Mænds organisation. Deres mor, Mildred, var pianist og musikleder, selvom han ikke helt kan huske, hvordan hun var begge dele.

Men de små kirkelige kår afholdt ikke Hal fra at få et vidnesbyrd. »Jeg lærte dengang, at Kirken ikke er en bygning; Kirken er ikke engang en masse mennesker,« har han sagt. »Jeg følte mig tæt på vor himmelske Fader og vidste [selv da], at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens kirke. Det betød ikke noget, at vores lille gren mødtes i vores spisestue.«

Da Hal var 13, fik hans far en fremtrædende stilling ved University of Utah. Den unge Henry deltog i morgenseminar og syntes, det var sjovt nok at spille med på skolens basketballhold, men han fik sig aldrig nogle nære venner.

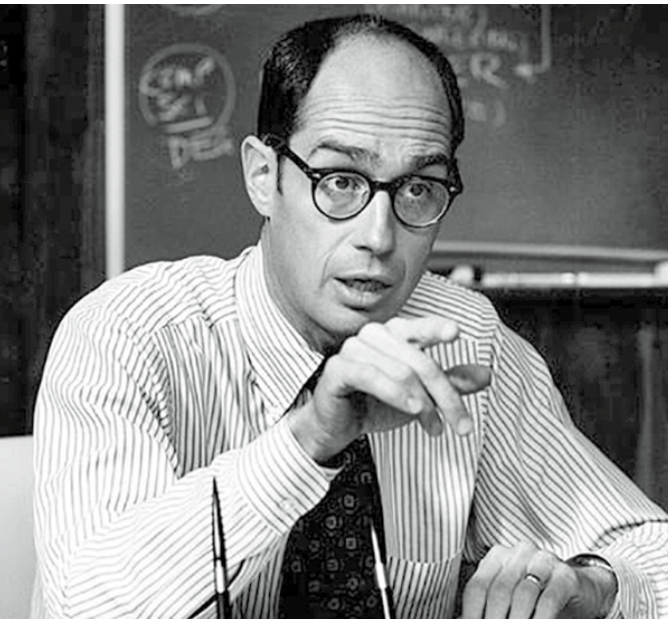
Da han en dag havde ondt af sig selv, fik han en tilskyndelse, der ændrede hans liv.

Han følte, at han fik en advarsel fra Gud: »Når du en dag virkelig ved, hvem du er, vil du være ked af, at du ikke brugte din tid bedre.« Han reagerede på den tilskyndelse ved straks at læse Mormons Bog adskillige gange, mens han var teenager. Han følte sig også vejledt af præsident David O. McKays bog *Gospel Ideals*, der blandt andet lærte ham, hvordan man behandler kvinder passende, en hengivenhed som han hele sit liv har vist sin elskede hustru, Kathleen.

En drøm gik i opfyldelse

Lige siden sin tidlige barndom har Hals største drøm været at blive gift og stifte familie.

Til venstre: Præsident Eyring arbejdede i fakultetet på Graduate School of Business på Stanford University, inden han blev bedt om at tjene som rektor for Rick's College (nu Brigham Young University-Idaho).

Herover: Præsident Eyring og hans hustru, Kathy, er blevet velsignet med fire sønner og to døtre.

Han tænkte så ofte på sine kommende børn, at han allerede havde givet dem øgenavnet »Rødtotterne,« da han forestillede sig, at de ville blive rødhårede som hans mor.

Denne drøm syntes endelig at kunne blive til virkelighed, da han tjente som rådgiver i distriktspræsidentskabet i Boston, en kirkekaldelse han havde, mens han læste sin kandidat på Harvard University, efter han var blevet

bachelor fra University of Utah. Mens Hal skrev på sin doktorafhandling i sommeren 1960, repræsenterede han distriktspræsidentskabet ved et møde for unge voksne i Cathedral of the Pines i det sydvestlige New Hampshire i USA, et naturligt udendørs amfiteater, der er ret kendt i regionen. Ved den begivenhed så han en ung kvinde i en rød og hvid kjole, og han blev så imponeret af den rene godhed, hun udstrålede. Han tænkte: »Det er det bedste menneske, jeg nogensinde har set. Hvis jeg kunne være sammen med hende resten af mit liv, ville jeg kunne blive alt det gode, jeg nogensinde har ønsket mig.«

Denne unge kvinde var Kathleen Johnson fra Palo Alto i Californien i USA, som ikke havde tænkt sig at være i New England den sommer, men hendes ven havde insisteret på, at hun deltog i et sommerkursus med hende på Harvard. Efter det udendørsmøde aftalte Hal at møde Kathy ved kirken en søndag og blev glad, da han fandt ud af, at hun godt kunne lide at spille tennis. Hal havde spillet tennis adskillige gange om ugen med en ven og kollega,

og han havde naturligt anlæg for sport, så han regnede med, at en tenniskamp var en ideel første date, og at han kunne gøre et rigtig godt indtryk. Hvad Kathleen ikke havde fortalt ham var, at hun havde været anfører for skolens tennishold. »Hun smadrede mig totalt,« kan Hal stadig klage over. Dette var det første eksempel på hans fremtidiges hustrus evne til at leve ydmygt og senere hjælpe sin mand til det samme.

En ny vej

Efter de var blevet gift og Hals senere ansættelse som underviser på økonomi- og virksomhedsledelsesstudiet på Stanford University, var der en sen aften i december 1970, blot nogle få måneder inden Hal blev afløst som biskop i studentermenigheden i Palo Alto, hvor Kathy tilsyneladende ud af det blå stillede et spørgsmål. Da Hal kravlede i seng efter en hård dag, lænede hun sig over og spurgte: »Er du sikker på, at du gør det, du bør gøre med din karriere?«

Hendes spørgsmål overraskede ham. Alt i deres liv virkede perfekt. Fremtiden tegnede

Efter præsident Eyring blev kaldet som apostel i 1995 (herover), har han tjent som rådgiver for tre af Kirkens præsidenter: Gordon B. Hinckley (højre), Thomas S. Monson og nu Russell M. Nelson.

Til højre: Præsident Eyring vinker fra sin plads som æresgæst ved den årlige pionerdagsparade i 2012 i Salt Lake City i Utah.

lyst, helt ned til det drømmehjem, som Hal for nyligt havde tegnet i sin dagbog. Det skulle blandt andet rumme behageligheder som »et hobbyrum der var stort og groft nok til at arbejde på og opbevare en kajak,« og med »mindst fem stikkontakter ved køkkenbordet« og et skur eller et badehus, hvor man kunne trække sig tilbage og skrive.«

»Hvad mener du?« spurgte Hal sin hustru.

»Kunne du ikke lave undersøgelser for Neal Maxweel?« foreslog hun og henviste til Kirkens nye kommissær for uddannelse. Hal var helt målløs. Han havde kun mødt Neal A. Maxwell

en gang, og han vidste, at Kathleen aldrig havde mødt ham overhovedet. Han prøvede at forklare hende, hvorfor sådant et karriereskift ikke ville passe ham. Alligevel insisterede hun på, at han i det mindste bad om sagen. Det gjorde han med det samme, han faldt på knæ ved siden af sengen og bad en kort bøn. Da der ikke kom noget svar, følte Hal, at sagen var afgjort, og han faldt snart i søvn.

Men den følgende morgen modtog Hal dog to tydelige åndelige tilkendegivelser, der for altid skulle ændre kursen på hans karriere og liv. Han skrev begge ned i sin dagbog.

Den første: »Brug ikke din menneskelige dømmekraft til at udelukke muligheder, der bliver præsenteret for dig; bed om dem alle med et åbent sind.« Og det andet: »Udfør de opgaver, du får i Kirken og på dit arbejde, så godt du kan; de er forberedelse.«

Den første tilskyndelse kom som noget af en irettesættelse, som Hal sidenhen har levet efter. Efter han tidligere havde afvist tre forskellige jobtilbud uden at bede om dem, kom disse ord til ham: »Begå aldrig den fejl igen. Du har ikke det fulde overblik over din karriere.«

Med denne åndelige vejledning i frisk erindring var Hal forberedt, da han mindre end tre uger senere blev ringet op af kommissær Maxwell og bedt om at komme til et

møde i Salt Lake City. Bror Maxwell gik lige til sagen. »Jeg vil spørge dig, om du vil være rektor for Ricks College,« sagde han. Hal svarede, at han var nødt til at bede om det. Det gjorde han, og det koncise svar, han modtog, var: »Det er min skole.« Resten er, som man siger, historie. Siden har hans tjeneste i Kirken været lige så eksemplarisk, som den har været iøjnefaldende. Han blev vicekommissær for uddannelse og siden kommissær (to gange), kaldet til det Præsiderende Biskopråd, Halvfjerdsernes Kvorum, De Tolv Apostles Kvorum og som rådgiver for tre af Kirkens præsidenter.

Men for Hal er ingen kaldelse i Kirken vigtigere for ham end en anden: »Livets forskellige faser rummer et pres,

der kan friste os til at afvise eller forklejning kaldet til at tjene Frelseren,« har præsident Eyring sagt. »Nogle af disse kald kan synes uvæsentlige, men *mit* liv og min families ændrede sig til det bedre, fordi jeg tog imod kaldet til at undervise diakonernes kvorum. Jeg mærkede disse diakoners kærlighed til Frelseren og hans til dem.«²

Endnu et paradoks her afslutningsvis: Jeg kan ikke komme i tanke om nogen, jeg kender, der er mere kritisk over for og frastødt af vold, end min ven Henry B. Eyring. Alligevel bestod han som den dygtigste reserveofficersaspirant i sin klasse på University of Utah og tjente sit land med udmærkelse i det amerikanske flyvevåben. Hvis man havde været nødt til at gå i krig – og

vi er bestemt i en, der begyndte ved det store råd i himlen – ville man frem for alt ønske at blive ledt af en, der hadede selve tanken om krig. Men skulle det komme til (åndelig) krig, så ville man trygle om en leder, der kan tænke klart, tilmed brillant, for at afveje enhver taktisk og strategisk løsning i forhold til åbenbaret

doktrin, og som lever for og søger Helligåndens bekræftelse i hver en beslutning, han træffer. Sådant et enestående forsvar af det hellige i et slag mod alt uheldigt eller profant viser måske den ultimative renhed i Henry B. Eyrings til tider paradoksale liv. Jeg ville være stolt ved at tjene som en del af hans flybesætning, på hans slag-skib eller i hans skyttehul. ■

Præsident Eyrings biografi, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, af Robert I. Eaton og Henry J. Eyring, var en uvurderlig hjælp ved udarbejdelsen af denne artikel. Nogle af præsident Eyrings egne observationer og biografiske data kommer fra denne kilde.

NOTER

1. Personligt brev, dateret 25. april 2018.
2. Henry B. Eyring, »Til mine børnebørn«, *Liahona*, nov. 2013, s. 69.

Ældste J. Devn Cornish

Generalautoritet og
halvfjerdsder

Den sande kirke

»For fuldkommengørelsen af de hellige«

På nuværende tidspunkt har I haft mulighed for at læse flere af de første kapitler af bind 1 i den nye firebindsserie om Kirkens historie med titlen *De hellige: Historien om Jesu Kristi Kirke i de sidste dage*. Det er vidunderligt at se, hvordan historien om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fortælles i sin rette sammenhæng, som den blev oplevet af dem, der levede dengang, opbygger vores tro og fornyer vores håb. Vi føler os privilegeret ved at kunne bringe historien frem på en måde, der kan forstås og påskønnes over hele verden og hele Kirken.

De indtryk, man får af at læse Kirkens historie, afhænger i høj grad af, hvad man forventer at finde i den historie. Vi læser Herrens egen udtalelse om, at denne kirke er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30). Så det kan synes rimeligt at forvente, at historien om den sande kirke portrætterer ufejlbarlige ledere, der vellykket implementerer en række åbenbarede vejledninger, der fører frem til en perfekt organisation, der vidt og bredt bliver taget godt imod. Det er hverken det, skrifterne eller vores historie beskriver, for fuldkommengørelse af Kirken som organisation var ikke Herrens primære hensigt.

Hvad er formålet med Kirken?

Ingensteds i vores skrifter, vores lære eller i de sidste dages apostles eller profeters lærdomme siges det, at Herrens hensigt er at fuldkommengøre eller redde Kirken.

Formålet med Kirken er snarere »at udruste de hellige til at gøre tjeneste ... indtil vi alle når frem til enheden i troen ... til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:12-13). Herrens primære hensigt er at fuldkommengøre de hellige. Kirken tjener det formål.

Derfor vil vi blive henrykte af det, vi finder i vores historie, hvis vi forventer, at den viser, hvordan genoprettelsesprocessen ikke alene grundlagde Herrens sande kirke på jorden, men også sørgede for erfaringer ved hvilke, dens ledere og medlemmer kunne vokse mod fuldkommenhed, efterhånden som de både lærte af deres sejre og nederlag. Deres erfaringer kan fremme vores tro på Gud og Kristus og hjælpe os til at se, hvordan vores deltagelse i den samme guddommeligt vejledte proces kan ændre og velsigne os. Med andre ord giver Kirkens historie os håb om, at vi i sidste ende kan »bliv[e] fuldkommengjort i [Kristus]« (Moro 10:32).

Hvad betyder det, at dette er den sande kirke?

Hvis fortidige ledere og medlemmer var i stand til at grundlægge Kristi kirke til trods for, at deres bestræbelser sommetider ikke var perfekte, og de sommetider tog fejl, hvad betyder det så at sige, at denne er den sande kirke? Det betyder, at vi har fuldstændig tillid til gyldigheden af den gengivne præstedømmemyndighed, de frelsende ordinancer, den åbenbarede lære, skrifterne og De Tolv Apostles og Det Første Præsidentskabs forenede kvorum.

Det betyder, at vi ved, at Frelseren selv leder Kirken, og at Helligånden vil vidne for alle oprigtigt søgende om sandheden af disse ting. Det betyder, at selv ufuldkomne, men oprigtige mennesker som du og jeg ved at stræbe efter at holde de pagter, der er forbundet med ordinancerne og fortsat omvende sig, vil leve med Gud og Kristus og vores familie for evigt gennem Jesu Kristi forsoning.

Vi føler, det er en ære at præsentere denne narrative historie om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi opfordrer jer til at fortsætte med at læse resten af serien, efterhånden som hvert enkelt bind udkommer. Den er tro mod de kilder og fakta, der er tilgængelige. Vi har tillid til, at en ærlig læsning af denne historie vil fremme vores tro på vor himmelske Faders kærlighed og på kraften i Jesu Kristi forsoning, at den vil styrke vores vidnesbyrd om den guddommelige vejledning, profeten Joseph Smith fik, og om genoprettelsen og at den vil give

os håb om, at vi også vil modtage alle de velsignelser, de hellige er blevet lovet. ■

Ældste Cornish tjente som assisterende øverste leder i Kirkens historiske afdeling, da denne artikel blev forberedt.

Kapitel 7 af *De Hellige* følger i den efterfølgende artikel. Hele første bind er i bogform tilgængelig på 14 sprog fra **store.lds.org**, og den findes gratis på appen Evangelisk bibliotek og online på **saints.lds.org**. Den fås også på engelsk, spansk og portugisisk på populære platforme for e-bøger og lydbøger.

Lær mere om de inspirerende begivenheder i Kirkens historie på det verdensomspændende møde Ansigt til ansigt med ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum den 9. september 2018. Klik ind på **YSAface2face.lds.org** for flere detaljer og for at sende jeres spørgsmål på forhånd.

Kapitel 7

Medtjenere

Dette er kapitel 7 i en ny firebindsserie om Kirkens historie med titlen De hellige: Historien om Jesu Kristi Kirke i de sidste dage. Bogserien er tilgængelig på 14 sprog i bogform, på appen Evangelisk bibliotek under afsnittet om Kirkens historie og på hellige.lds.org. De foregående kapitler er trykt i tidligere numre og er tilgængelige på 47 sprog i appen Evangelisk bibliotek og på hellige.lds.org.

Foråret 1829 var koldt og vådt langt ind i maj måned. Mens bønderne omkring Harmony blev inden døre og udsatte deres forårsplantning, indtil vejret blev bedre, oversatte Joseph og Oliver så meget af optegnelsen, som de kunne.¹

De var kommet til en beretning om det, der skete blandt nefitterne og lamanitterne, da Jesus døde i Jerusalem. Den fortalte om voldsomme jordskælv og storme, der tilintetgjorde folket og ændrede landskabets form. Nogle byer sank i jorden, mens andre brød i brand. Lyn splittede himlen i timevis, og solen forsvandt, hvilket indhyllede de overlevende i tæt mørke. I tre dage jamrede folket og sørgede over deres døde.²

Til sidst gennemtrængte Jesu Kristi røst mørket. »Vil I nu ikke vende tilbage til mig,« spurgte han, »og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?«³ Han løftede mørket, og folket omvendte sig. Snart samledes mange af dem ved et tempel på et sted, der hed Overflod, hvor de talte om de utrolige forandringer i landet.⁴

Mens folket talte med hinanden, så de Guds Søn stige ned fra himlen. »Jeg er Jesus Kristus,« sagde han, »som profeterne bevidnede skulle komme til verden.«⁵ Han blev blandt dem for en tid, underviste i sit evangelium og befalede dem at blive døbt ved nedsænkning til syndernes forladelse.

»Den, der tror på mig og bliver døbt, han skal blive frelst,« erklærede han. »Det er dem, der skal arve Guds rige.«⁶ Før han steg til himmels, gav han retfærdige mænd myndighed til at døbe dem, der troede på ham.⁷

Mens Joseph og Oliver oversatte, blev de ramt i hjertet af disse lærdomme. Joseph var ligesom sin bror Alvin aldrig blevet døbt, og han ønskede at vide mere om ordinancen og den myndighed, der var nødvendig for at udføre den.⁸

Den 15. maj 1829 stilnede regnen, og Joseph og Oliver gik ind i skoven nær ved Susquehannafloden. De knælede og spurgte Gud om dåb og syndernes forladelse. Da de bad, talte Forløserens røst fred til dem, og en engel viste sig i en sky af lys. Han præsenterede sig som Johannes Døber og lagde sine hænder på deres hoved. Glæde fyldte deres hjerte, da Guds kærlighed omkransede dem.

»Til jer, mine medtjenere,« erklærede Johannes, »overdrag jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse.«⁹

Englens røst var blid, men den syntes at gennembore Joseph og Oliver til det inderste.¹⁰ Han forklarede, at Det Aronske Præstedømme bemyndigede dem til at udføre dåb, og han befalede dem at døbe hinanden, efter han var taget afsted. Han sagde også, at de ville modtage yderligere præstedømmekraft senere, hvilket ville give dem myndighed til at overdrage Helligåndsgaven til hinanden og til dem, de døbte.

Efter Johannes Døber havde forladt dem, gik Joseph og Oliver ned til floden og ud i den. Joseph døbte Oliver først, og så snart Oliver kom op af vandet, begyndte han at profetere om ting, der snart ville ske. Oliver døbte derefter Joseph, der kom op af vandet og profeterede om fremgangen for Kristi kirke, som Herren havde lovet at grundlægge blandt dem.¹¹

I overensstemmelse med Johannes Døbers instruktioner vendte de tilbage til skoven og ordinerede hinanden til Det Aronske Præstedømme. I Josephs og Oliveres studium af Bibelen, såvel som i deres oversættelse af den fordums optegnelse, havde de ofte læst om myndighed til at handle i Guds navn. Nu besad de selv den myndighed.

Efter Josephs og Oliveres dåb opdagede de, at skriftsteder, der engang havde syntes svære og mystiske, pludselig blev tydelige. Sandhed og forståelse gennemstrømmede deres sind.¹²

Tilbage i New York var Oliveres ven David Whitmer ivrig efter at lære mere om Josephs arbejde. Selvom David boede i Fayette, omkring 50 kilometer fra Manchester, var han og Oliver blevet venner, da Oliver underviste som lærer og boede hos familien Smith. De talte ofte om guldpladerne, og da Oliver flyttede til Harmony, lovede han at skrive til David om oversættelsen.

Breve begyndte at ankomme kort tid efter. Oliver skrev, at Joseph kendte detaljer om hans liv, som ingen kunne have vidst, undtagen ved åbenbaring fra Gud. Han beskrev Herrens ord til Joseph og oversættelsen af optegnelsen. I et brev skrev Oliver nogle få linjer om oversættelsen og bar vidnesbyrd om dens sandhed.

Et andet brev informerede David om, at det var Guds vilje, at han skulle føre sit spand og vogn til Harmony og hjælpe Joseph, Emma og Oliver med at flytte til familien Whitmers hjem i Fayette, hvor de ville afslutte oversættelsen.¹³ Folk i Harmony var blevet mindre venligt stemt over for familien Smith. Nogle mænd havde endda truet med at angribe dem, og havde det ikke været

for Emmas families indflydelse, var de måske kommet alvorligt til skade.¹⁴

David fortalte sine forældre og sine søskende om Oliveres brev, og de blev enige om at byde Joseph, Emma og Oliver velkommen i deres hjem. Familien Whitmer var efterkommer efter tysktalende nybyggere i området og havde ry for at være hårdtarbejdende og fromme. Deres gård var tæt nok på familien Smiths hjem til at komme på besøg, men langt nok væk til at afholde tyve fra at forstyrre dem.¹⁵

David ville gerne tage til Harmony med det samme, men hans far mindede ham om, at han havde to dages hårdt

Joseph og Oliver havde ofte læst om myndigheden til at handle i Guds navn. Nu havde de selv den myndighed.

arbejde, som han skulle lave, før han kunne tage afsted. Det var såtid, og David skulle pløje 8 hektar og frugtbar-gøre jorden med gips for at hjælpe hveden til at gro. Hans far sagde, at han burde bede først for at finde ud af, om det var absolut nødvendigt at tage af sted nu.

David fulgte sin fars råd, og da han bad, følte han Ånden sige til ham, at han skulle færdiggøre sit arbejde, før han tog til Harmony.

Den næste morgen gik David ud på markerne og så rækker af mørke plovfurer i jorden, der ikke havde

været pløjet aftenen før. En yderligere undersøgelse af marken viste, at omkring to og en halv hektar var blevet pløjet i løbet af natten, og ploven ventede på ham i den sidste plovfure, parat til at han kunne gøre arbejdet færdigt.

Davids far var forbløffet, da han hørte om, hvad der var sket. »Der må være en større magt indblandet i dette,« sagde han, »og jeg tror, at du skal tage til Pennsylvania, så snart du har fået spredt gipsen.«

David arbejdede hårdt med at pløje resten af marken og forberede jorden til en vellykket såning. Da han var færdig, spændte han sin vogn for et stærkt hesteforspand og tog afsted til Harmony tidligere end forventet.¹⁶

Da Joseph, Emma og Oliver flyttede til Fayette, fik Davids mor hænderne fulde. Mary Whitmer og hendes mand, Peter, havde allerede otte børn i alderen mellem femten og tredive, og de få, der ikke stadig boede hjemme, boede i nærheden. Det fyldte Marys dage med arbejde at tage sig af dem, og tre gæster medførte mere arbejde. Mary havde tro

på Josephs kaldelse og beklagede sig ikke, men hun var ved at blive træt.¹⁷

Varmen i Fayette den sommer var overvældende. Mens Mary vaskede tøj og forberedte mad, dikterede Joseph oversættelsen i et værelse på første sal. Oliver skrev som regel for ham, men engang imellem var det Emma eller en fra familien Whitmer, der skrev.¹⁸ Nogle gange, når Joseph og Oliver blev trætte efter anstrengelserne ved at oversætte, gik de hen til en dam i nærheden og smuttede sten hen over vandets overflade.

Mary havde ikke megen tid til selv at slappe af, og det ekstra arbejde og anstrengelser var hårde for hende.

En dag, da hun var ude ved laden, hvor køerne blev malket, så hun en gråhåret mand med en ransel over sine skulder. Hans pludselige tilsynkomst skræmte hende, men da han kom nærmere, talte han til hende i en venlig tone, der beroligede hende.

»Jeg hedder Moroni,« sagde han. »Du er blevet meget udmattet af alt det ekstra arbejde, som du skal udføre.« Han tog ranslen ned af skulderen, og Mary så på, mens han begyndte at binde den op.¹⁹

»Du har været meget trofast og flittig i dine anstrengelser,« fortsatte han. »Det er derfor passende, at du får et vidnesbyrd så din tro må blive styrket.«²⁰

Moroni åbnede sin ransel og tog guldpladerne frem. Han holdt dem foran hende og vendte siderne, så hun kunne se det, der var skrevet på dem. Da han vendte den sidste side, opfordrede han hende til at være tålmodig og trofast, mens hun bar den ekstra byrde lidt tid endnu. Han lovede, at hun ville blive velsignet for det.²¹

Den gamle mand forsvandt et øjeblik senere og efterlod Mary alene tilbage. Hun havde stadig arbejde at udføre, men det bekymrede hende ikke længere.²²

På familien Whitmers gård oversatte Joseph i høj fart, men nogle dage var udfordrende. Hans sind vandrede til andre anliggender, og han kunne ikke fokusere på åndelige ting.²³ Der var altid travlt i familien Whitmers lille hus, og der var fyldt med forstyrrelser. At flytte dertil havde

betydet, at han og Emma havde måttet opgive den forholdsvise uforstyrrelighed, som de havde nydt i Harmony.

En morgen, da han gjorde sig parat til at oversætte, blev Joseph irriteret på Emma. Senere, da han gik op til Oliver og David i værelset ovenpå, hvor de arbejdede, kunne han ikke oversætte et eneste ord.

Han forlod værelset og gik ud til frugtplantagen. Han var

væk i omkring en time, hvor han bad. Da han kom tilbage, undskyldte han til Emma og bad om tilgivelse. Han gik derefter tilbage og oversatte som sædvanligt.²⁴

Han var nu ved at oversætte den sidste del af optegnelsen, kendt som Nefis små plader, som faktisk ville blive begyndelsen af bogen. De små plader afslørede en historie lignende den, han og Martin havde oversat og mistet, og fortalte om en ung mand, der hed Nefi, hvis familie Gud havde ledt fra Jerusalem til et nyt forjættet land. Den forklarede om pladernes oprindelse og de første problemer mellem nefitterne og lamanitterne. Endnu vigtigere, så bar den et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning.

Da Joseph oversatte skrivelserne på den sidste plade, fandt han ud af, at den forklarede optegnelsens formål og gav den en titel, Mormons Bog, efter den fordums profethistoriker, der havde samlet bogen.²⁵

Siden Joseph var begyndt at oversætte Mormons Bog, havde han lært meget om sin fremtidige rolle i Guds værk. På dens sider genkendte han grundlæggende lærdomme, han havde lært i Bibelen, såvel som nye sandheder og indsigt om Jesus Kristus og hans evangelium. Han havde også afdækket passager om de sidste dage, der profeterede om en udvalgt seer ved navn Joseph, der ville bringe Herrens ord frem og gengive tabt kundskab og tabte pagter.²⁶

I optegnelsen fandt han ud af, at Nefi udvidede Esajas' profeti om en forseglede bog, som lærde mennesker ikke ville kunne læse. Da Joseph læste profetien, tænkte han på Martin Harris' interview med professor Anthon. Den bekræftede, at kun Gud kunne bringe bogen ud af jorden og grundlægge Kristi kirke i de sidste dage.²⁷

Da Joseph og hans venner blev færdige med oversættelsen, vendte deres tanker sig mod et løfte, som Herren havde givet i Mormons Bog og i sine åbenbaringer – at vise pladerne til tre vidner. Josephs forældre og Martin Harris var på besøg på familien Whitmers gård på det tidspunkt, og en formiddag bad Martin, Oliver og David indtrængende

Joseph om at lade dem være vidnerne. Joseph bad, og Herren svarede og sagde, at hvis de af hele hjertet stolede på ham og forpligtede sig til at vidne om sandheden, så måtte de se pladerne.²⁸

»Du skal ydmyge dig for Gud denne dag,« sagde Joseph specifikt til Martin, »og få om muligt tilgivelse for dine synder.«²⁹

Senere den dag førte Joseph de tre mænd ud i skoven i nærheden af familien Whitmers hjem. De knælede ned,

og de skiftedes til at bede om at blive vist pladerne, men der skete ikke noget. De prøvede endnu engang, men der skete stadig ikke noget. Til sidst rejste Martin sig og gik væk, idet han sagde, at han var grunden til, at himlene forblev lukkede.

Joseph, Oliver og David bad igen, og snart efter viste en engel sig i et strålende lys over dem.³⁰ Han havde pladerne i sine

hænder og vendte siderne en efter en og viste mændene symbolerne, der var indgraveret på hver side. Et bord viste sig ved siden af ham, og på det var de fordums artefakter, der er beskrevet i Mormons Bog: Oversætterne, brystpladen, et sværd og det mirakuløse kompas, der ledte Nefis familie fra Jerusalem til det forjættede land.

Mændene hørte Guds røst erklære: »Disse plader er blevet åbenbaret ved Guds kraft, og de er blevet oversat ved Guds kraft. Oversættelsen af dem, som I har set, er korrekt, og jeg befaler jer at nedskrive, hvad I nu ser og hører.«³¹

Da englen forlod dem, gik Joseph dybere ind i skoven og fandt Martin på knæ. Martin sagde, at han endnu ikke havde modtaget et vidnesbyrd fra Herren, men han ønskede stadig at se pladerne. Han bad Joseph om at bede sammen med sig. Joseph knælede ned ved siden af ham, og nærmest før deres ord var blevet udtalt, så de den samme engel, der viste dem pladerne og andre ting fra fordums tid.

»Det er nok, det er nok!« udbrød Martin. »Mine øjne har set! Mine øjne har set!«³²

*Moroni holdt
guldpladerne frem for
Mary Whitmer og vendte
siderne, så hun kunne se
skriften på dem.*

5. juni 1881, s. 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, s. 250; »The Book of Mormon«, *Chicago Tribune*, 17. dec. 1885, s. 3; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 21, i *JSP*, H1:306 (draft 2).
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 8; Orson Pratt og Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, s. 10, i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Kirkens historiske bibliotek; Cook, *David Whitmer Interviews*, s. 26-27.
17. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, s. 10, i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Kirkens historiske bibliotek.
18. James H. Hart, »About the Book of Mormon«, *Deseret Evening News*, 25. mar. 1884, s. 2.
19. Skousen, »Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates«, s. 40; [Andrew Jenson], »Eight Witnesses«, *Historical Record*, okt. 1888, s. 621.
20. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, s. 10, i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, udkast, Joseph F. Smith, Papers, Kirkens historiske bibliotek.
21. Skousen, »Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates«, s. 40; [Andrew Jenson], »Eight Witnesses«, *Historical Record*, okt. 1888, s. 621.
22. [Andrew Jenson], »Eight Witnesses«, *Historical Record*, okt. 1888, s. 621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, s. 10, i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Kirkens historiske bibliotek; Stevenson, *Journal*, 23. dec. 1877.
23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, s. 30.
24. »Letter from Elder W.H. Kelley«, *Saints' Herald*, 1. mar. 1882, s. 68; se også Bushman, *Rough Stone Rolling*, s. 77.
25. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 34, i *JSP*, H1:352-354 (draft 2). **Emner:** Book of Mormon Translation (Oversættelse af Mormons Bog); Gold Plates (Guldpladerne)
26. 2 Ne 3:7-19.
27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 5, i *JSP*, H1:15; 2 Ne 26:16; 27:15-21.
28. Doctrine and Covenants 17 (Revelation, June 1829-E, på josephsmithpapers.org); Doctrine and Covenants 5:11-18 (Revelation, Mar. 1829, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 23, i *JSP*, H1:314-317 (draft 2).
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1815, book 8, s. 11.
30. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 24-25, i *JSP*, 1:316-318 (draft 2).
31. »Letter from Elder W. H. Kelley«, *Saints' Herald*, 1. mar. 1882, s. 68; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 24-25, i *JSP*, H1:316-320 (draft 2); »Testimony of Three Witnesses« i Book of Mormon, 1830-udgaven, s. 589. **Emne:** Witnesses of the Book of Mormon (Vidner til Mormons Bog)
32. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 25, i *JSP*, H1:320 (draft 2).
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, s. 11; book 9, s. 1.
34. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, s. 1; 2 Ne 27:14.
35. »Testimony of Eight Witnesses«, i Book of Mormon, 1830-udgaven, s. 590. **Emne:** Witnesses of the Book of Mormon (Vidner til Mormons Bog)
36. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, s. 2.

MINE NOTER TIL KONFERENCEN

Aprilkonferencen 2018

PRÆSTEDØMMET VS. PRÆSTEDØMMEBÆRERE

Det Melkisedekske

Præstedømme er ikke en status eller et mærkat. Det er en guddommelig kraft, man betros til brug i Guds værk til gavn for hans børn. Vi bør altid huske, at mænd, der bærer præstedømmet, *ikke* er »præstedømmet«. Det er ikke passende at bruge en omtale som »præstedømmet og kvinderne«. Vi bør bruge omtaleformen »præstedømmebærerne og kvinderne«.

Præsident Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2018, s. 65.

Dyk dybere

OMSORG

Ved generalkonferencen talte mange af vores ledere om omsorg. Når du studerer de seneste budskaber, så se om du kan finde nogle egenskaber ved omsorg. Her er nogle taler til at få dig i gang:

- Henry B. Eyring, »Så hans Ånd må være med jer«, *Liahona*, maj 2018, s. 86-89.
- Henry B. Eyring, »Inspireret omsorg«, *Liahona*, maj 2018, s. 61-64.
- Jeffrey R. Holland, »Vær hos dem og styrk dem«, *Liahona*, maj 2018, s. 101-103.
- Jean B. Bingham, »Udvis omsorg som Frelseren«, *Liahona*, maj 2018, s. 104-107.

EN PROFET STÅR IKKE MELLEM JER OG FRELSEREN. DERIMOD står han ved siden af jer OG viser vej til FRELSEREN.

Ældste Neil L. Andersen,
De Tolv Apostles Kvorum,
»Guds profet«,
Liahona, maj 2018, s. 27.

Svar på spørgsmål

KAN JEG VIRKELIG LÆGGE MINE SYNDER BAG MIG OG BLIVE TILGIVET?

»[Frelseren] nedlagde sit liv og tog det igen.

Han gjorde det for alle, der tror på ham.

Han gjorde det for alle, der ikke tror på ham.

Han gjorde det endda for dem, der håner, spotter og forbander hans navn ...

På grund af Jesus Kristus vil vi rejse os fra dødens fortvivelse ...

På grund af Jesus Kristus kan vores synder ikke alene blive slettet, de kan blive glemt.«

Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum,
»Se, her er manden!«, *Liahona*, maj 2018, s. 108, 109.

Opfordring: Hvilke spørgsmål havde du, som blev besvaret af noget, du hørte til konferencen? Del din oplevelse på vores facebookside: facebook.com/liahona.

Hvad skal jeg gøre?

PRØV PROFETENS LÆRE

Jeg blev rørt over præsident Nelsons budskab til konferencen om, at Gud ønsker at tale med mig og fortælle mig, hvad han gerne vil have mig til at gøre. I dag tænkte jeg, at jeg ville prøve det. Jeg bad om, om jeg kunne hjælpe nogen i dag. Efter frokost skulle jeg fylde benzin på min bil. Jeg tænkte, at jeg skulle købe benzin til nogen. Jeg var lidt skeptisk og tænkte: »Vi får se.« Jeg begyndte at tanke benzin. En minivan kørte op på siden af mig, og en dame steg ud sammen med sin søn. Hun tog sin pung frem og kiggede i den.

Jeg var færdig med at tanke, da jeg hørte hende sige noget tilbageholdende: »Undskyld mig.« Jeg vendte mig om og så et bekymret udtryk i hendes ansigt.

Jeg fortalte hende, at jeg skulle betale for nogens benzin i dag. »Er det dig?« Hun blev overrasket og begyndte at få tårer i øjnene. »Der er nogen, der våger over dig i dag,« sagde jeg. Jeg gik hen til benzinpumpen og kørte mit kort igennem. Så satte jeg mig ind i min bil og kørte væk med en fuldstændig vished om, at der også er nogen deroppe, der våger over mig. »Tak for vores profet!«

– Jonathan Benson, historie delt på *Liahona's* facebookside

Tænk over dette ...

**HVAD VILLE JEG GØRE,
HVIS JEG VIDSTE, AT JEG KUN
HAVDE EN DAG AT LEVE I?**

Se ældste Taylor G. Godoy fra De Halvfjerds,
»En dag til«, *Liahona*, maj 2018, s. 34-36.

Del dine tanker på *Liahona's* facebookside eller
skriv dine tanker ned i din dagbog!

Har du oplevet noget, du
gerne vil dele? Ind-
send din historie til
liahona.lds.org, eller
del den på vores
facebookside.

Konferencetal!

PÅ NUVÆRENDE TIDSPUNKT ER DER

103.221

MISSIONÆRER, HVORAF

67.049 tjener som
fuldtidsmissionærer og
36.172 tjener som
kirketjenestemissionærer

Der blev bekendtgjort **7**
nye templer, som skal
opføres i Salta i Argentina;
Bengaluru i Indien, Managua
i Nicaragua; Cagayan de Oro
i Filippinerne; Layton i Utah;
Virginia i USA samt en by i
Rusland, som endnu ikke er
fastlagt. Se kort ovenover

TROENS OG
familie-
beretningers
KRAFT

Vi bliver mere modstandsdygtige over for prøvelser, når vi er bekendt med de udfordringer, som vores forfædre mødte.

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

Rosalene Pacini har altid følt en særlig forbindelse til sin tipoldemor Elizabeth Xavier Tait på grund af de trosfremmende fortællinger, Rosalene er vokset op med. Beretningerne om Elizabeths tillid til Herren, da hun rejste fra Bombay via Liverpool til Zion, og hendes udholdenhed gennem hjerteskerende prøvelser gjorde indtryk på Rosalene som ung pige.

De beretninger spillede også en rolle for, hvordan Rosalene forberedte og udviklede sig til at udvise samme slags tro, da hun mødte lignende udfordringer i sit liv.

FLYTTEDE HJEMMEFRA, MISTEDE FAMILIEN

Elizabeth, 1850'erne, Bombay i Indien

Elizabeth Xavier var en veluddannet ung kvinde, der levede et komfortabelt liv som en del af en velhavende og velstående familie i Indien. Men livet tog en brat vending i 1850, da hun giftede sig med William Tait, en øvelsesofficer i den britiske flåde, der var blevet døbt af ældste Parley P. Pratt i Skotland

Elizabeths familie var dybt utilfredse med, at hun blev døbt. Presset fra det anstrengte forhold blev fulgt op af, at hun mistede sin første søn på grund af kolera. Da Elizabeth som højgravid længtes efter at være sammen med de hellige og blive en evig familie, sendte hun William og deres anden søn af sted for at forberede et hjem til deres familie i Zion.

Da Elizabeth havde født barnet, tryglede hendes familie hende om at forsage sin mand og sin tro og blive hos dem. Men hun var fast besluttet på at følge Frelseren, så hun forlod sin familie og sit fædreland for evigt og sejlede til Liverpool i England.

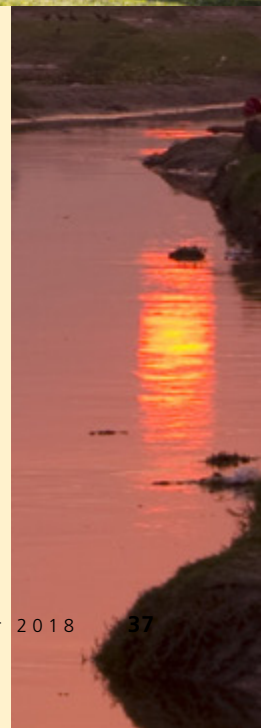
Rosalene, 2003, Colorado i USA

Rosalene voksede op som den yngste i en stor familie i Enterprise, et lille lokalsamfund i det sydlige Utah i USA. Hun havde mange muligheder for at vidne om kraften i at tro på Jesus Kristus, da hun boede hjemme og var på mission. Efter Rosalene havde giftet sig i templet, kom hun ud på sin egen trosprøvende rejse, da hendes mand indledte en karriere, der førte hende længere og længere væk hjemmefra.

Da Rosalene var flyttet til delstaten Colorado, måtte hun på afstand se sin mor kæmpe med kræft, indtil hun døde nogle få år senere.

»Jeg kunne gladeligt været blevet i min hjemby ved siden af mine forældre hele livet,« fortæller hun. »Mit hjerte brast, da jeg var nødt til at blive voksen og flytte væk. Det var sønderrivende at miste min mor. Selv nu går der ikke en eneste dag, hvor jeg ikke savner hende.

Jeg er nødt til at tro på, at der var dage, hvor Elizabeth var syg af hjemve. Men hun troede på Jesus Kristus og lod hans kraft virke i sit liv. Det var det, der bar hende igennem. Den samme kraft har hjulpet mig, når jeg har sat min lid til vor himmelske Fader om at give mig styrke, uanset om min jordiske familie er tæt på eller ej.«

DØDENS BROD

Elizabeth, 1856, Liverpool i England

På den lange rejse over havet fra Indien til England blev Elizabeths nyfødte datter alvorligt syg. Hun døde og blev begravet i Liverpool. Elizabeth sagde senere, at smerten ved at miste sit barn var så stor, at hun ikke var sikker på, at hun kunne fortsætte. Sønderknust og alene, men opmuntret af ældste Franklin D. Richards fra De Tolv Apostles Kvorum, der tjente som præsident over Den Europæiske Mission, sejlede Elizabeth til Boston i Massachusetts i USA.

Rosalene, 2006, New York i USA

Kort tid efter familien Pacini flyttede deres stadigt større familie til New York, fik Rosalene for tidlige veer. Lægerne overvejede en operation for at forløse barnet, fordi hjertelyden blev svagere. Men da hjertelyden blev normal, tog familien lettet hjem.

Ved en kontrolaftale et par dage senere kunne lægerne dog ikke finde hjertelyd. Deres barn blev forløst nogle få timer senere – dødfødt.

»Det knuste mit hjerte at miste mit barn,« siger Rosalene. »Jeg har aldrig følt mig så tom, som da de løftede hans lille krop ud af mine arme.«

Familien fløj til Utah for at begrave ham ved siden af Rosalenes mor. Nogle få uger senere kunne Rosalene ikke bære tanken om at tage af sted igen og komme videre med livet.

»Jeg tror, at jeg forstår lidt af, hvordan Elizabeth havde det med at skulle komme videre,« siger Rosalene. »Men hun gjorde det. Vi kan alle havne i den situation på et eller andet tidspunkt i livet. Men vi kan ikke give op. Vi må bevæge os fremad i større tillid til vor Frelser, end vi havde før, og senere hen vil vi indse, hvilke mirakler der har været omkring os hele tiden.«

ALTID FREMAD, AF JOSEPH BRICKEY

LIVETS VINTRE

Elizabeth, 1856, Iowa i USA

Da Elizabeth havde krydset havet, befandt hun sig i en helt ny kultur. Hun rejste med tog til Iowa, man kunne ikke komme længere mod vest med jernbanen dengang. I juli 1856 sluttede Elizabeth sig til Willies håndkærrekompani.

De trængsler, som Willies og Martins håndkærrekompanier gennemgik, er velskildret. De kom af sted sent på året og blev fanget af en vinter, der kom tidligt til Rocky Mountains. Forfrosne og nær sultegrænsen døde flere end 200.

I det redningskorps, præsident Brigham Young sendte ud, befandt Elizabeths mand, William, sig. Parret blev genforenet i dyb sne og frysende vinde.

Da parret havde samlet kræfter i Salt Lake City, rejste de til Cedar City, blot få km fra hvor Rosalene kom til verden.

Rosalene, 2007, Hong Kong i Kina

Ligesom Elizabeth havde gjort det flere generationer tidligere, måtte Rosalene også krydse et hav og bosætte sig i en fremmed kultur, da hendes mand fik job i Hong Kong.

»Nogle mennesker stortrives med forandring og eventyr, men det var næsten for meget for mig,« siger Rosalene.

Igen fandt hun styrke i Frelseren og Guds planer for hende. Med støtte fra sin familie og kære søstre i sin menighed kom Rosalene til at elske og påskønne sine nye omgivelser og erfaringer.

ANDRE HAR GÅET VEJEN FØR

Når vi stræber efter at følge Jesus Kristus, kommer vi alle igennem prøvelser, og der er have, vi må krydse, og hårde vintre, vi skal igennem. Men andre har gået vejen før. Vi kan finde håb og styrke i deres historie om at sætte sin lid til Frelseren.

Rosalene ved godt, at hun sandsynligvis blot er midt på rejsen, men da hun kender Elizabeths historie, kan hun ikke lade være med at tænke på, hvordan hendes egen rejse ender.

»Jeg har måske nogle af de samme karaktertræk, som Elizabeth havde, måske har jeg ikke. Men jeg håber, at mine børn vil se ligheder, når de ser på mit liv – at vi begge har holdt ud til enden, og at vi lod vores prøvelser forme os til at blive mere som Frelseren.«

Rosalene anerkender den styrke, hun har fået med fra dem, der gik forud for hende, så hun deler deres historie med sine børn.

»Vi kender deres historie, og vi ved, at de stod hårde ting igennem,« siger Rosalene. »Og vi kender årsagen og bevæggrunden. Nu er det min tur til at videreføre traditionen med tro på Jesus Kristus og hengivenhed for hans evangelium og give det videre til mine børn.« ■

Historier om deres forfædre har hjulpet med at styrke troen hos Rosalene Pacini og hendes familie.

FAMILIEBERETNINGER I SKRIFTERNE

Undersøgelser har vist, at børn bliver mere modstandsdygtige over for livets udfordringer, når de er bekendt med de udfordringer, som deres forfædre mødte.¹

I Mormons Bog indser Helaman også den kraft, der ligger i at knytte hans børn til familiens historie, som den var blevet nedskrevet og videreført. Han sagde til sine sønner:

»Se, jeg har givet jer navn efter vore første forældre, som kom ud af Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I erindrer jeres navne, må erindre dem, og at I, når I erindrer dem, må erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, må vide, hvordan det er sagt og også skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så der må blive sagt om jer og også skrevet, ligesom der er blevet sagt og skrevet om dem« (Hel 5:6-7)

NOTE

1. Se Robyn Fivush, »Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves«, *Psychology Today*, 2. feb. 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

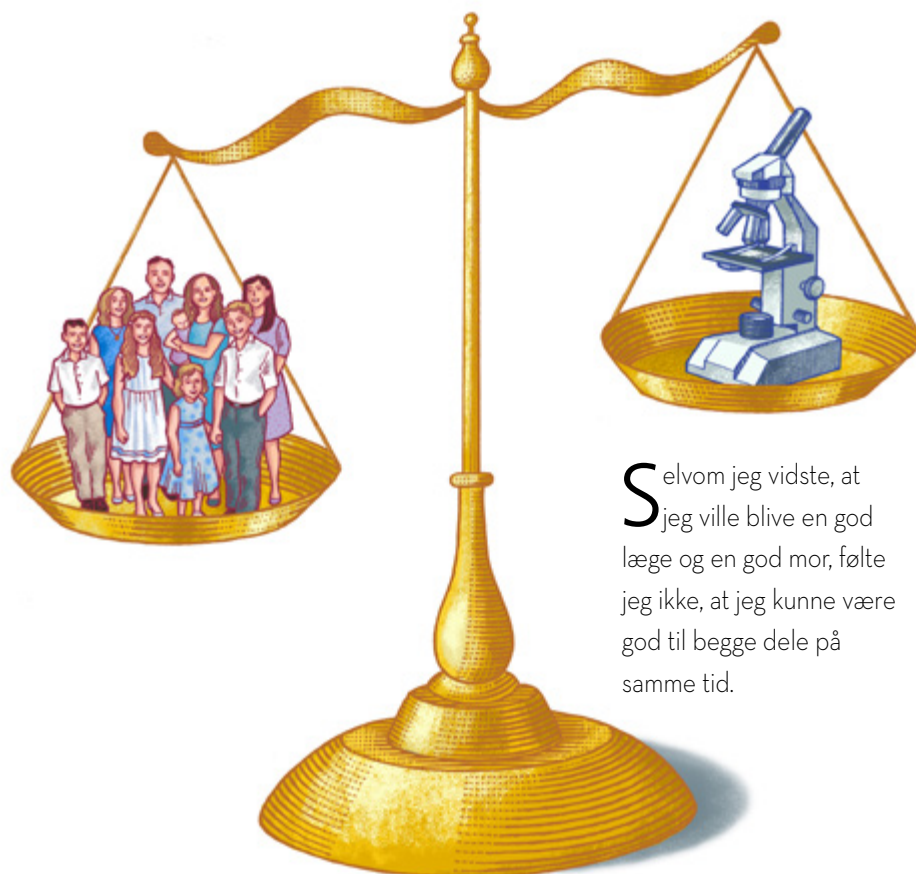
SATTE DET LIV TIL, SOM JEG HAVDE PLANLAGT

Da jeg var seks eller syv år gammel, vidste jeg, at jeg ville være havforsker. Jeg fokuserede på mit mål. Arbejdede hårdt og kom på et godt universitet. Jeg tog adskillige kurser i zoologi og elskede det. Men da jeg kom længere ind i studierne, blev jeg fascineret af menneskekroppen, især på celleniveau. Jeg besluttede mig for at blive patolog.

Snart mødte jeg min kommende mand, og vi besluttede os for at blive gift. Det har altid været en del af min plan at få en familie, men selvom jeg vidste, at jeg ville blive en god læge og en god mor, følte jeg ikke, at jeg kunne være god til begge dele på samme tid. Eftersom familie er væsentlig i Herrens plan for frelse, valgte jeg at blive mor først. Jeg tænkte, at når mine børn begyndte i skole, kunne jeg selv genoptage mine studier.

Da mit yngste barn begyndte i børnehaveklasse, begyndte jeg ansøgningsprocessen til et ph.d.-program i ernæringsvidenskab på University of Texas i Austin. Lige inden jeg indsendte min ansøgning, opdagede jeg, at jeg var gravid med mit syvende barn. Jeg var i fyrrerne, og når dette barn skulle begynde i skole, ville jeg næsten være 50.

»Lidt sent at begynde på en ny karriere, der kræver intensiv uddannelse,« tænkte jeg.

Selvom jeg vidste, at jeg ville blive en god læge og en god mor, følte jeg ikke, at jeg kunne være god til begge dele på samme tid.

Og pludselig kunne jeg se, hvordan mit livs karrieredrømme smuldrede. Da jeg begyndte at fortvivle, kom et skriftsted ind i mit sind og mit hjerte: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« (Joh 15:13). Jeg har altid tænkt på, at dette skriftsted betød, at et menneske døde for et andet, men nu ved jeg, at det betyder meget mere.

Jeg indså, at den største kærlighed,

jeg kunne vise, var at sætte det liv til, som jeg havde planlagt for mig selv, og bruge min tid og energi på at tage mig af mine børn. Jeg følte, at for mig var det, hvad Herren ønskede, at jeg gjorde. Ja, jeg kunne have hjulpet en masse mennesker som læge, men jeg ved også, at den største evige påvirkning, jeg kan udøve, er for mine egne børn. ■

Jeannette Cox fra Texas i USA

JETLAG OG VISDOMSORDET

A dskillige gange om året kræver mit arbejde, at jeg rejser fra Taiwan til San Francisco i Californien til videreuddannelse. Problemet med at rejse mellem de to steder er tidsforskellen på 15 timer. Jetlag gør, at jeg vil sove i løbet af dagen og være vågen om natten.

Kolleger fra hele verden kommer til disse uddannelsesmøder. De fortalte mig, at de tackler jetlagget med at drikke kaffe for at holde sig vågen og drikke rødvin for at kunne falde i søvn.

Nogle kolleger tilbød mig disse drikke, men jeg afslog venligt og fortalte dem, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at jeg havde lovet Herren, at jeg ikke ville drikke vin eller kaffe. Nogle drillede mig og sagde, at de bud gjorde mit liv sværere. Til tider føltes det, som jeg blev hånet af folkene i den

store og rummelige bygning i Lehis drøm (se 1 Ne 8:26-27).

Med tiden begyndte det dog at føles kedeligt at overholde visdomsordet. Under en af mine søvnløse nætter indså jeg, at min tro var blevet svagere. Heldigvis sendte min hustru mig en besked den dag, der opmuntrede mig til at holde fast i min tro, stole på Gud og holde hans bud uanset hvad. Med hendes støtte begyndte jeg at bede om hjælp og se anderledes på tingene.

På en tur bemærkede jeg, at en kollega havde to kopper kaffe. Jeg spurgte ham, hvorfor han havde to kopper.

»En kop er ikke stærk nok til at holde mig vågen mere,« svarede han.

Jeg blev overrasket over at se, at det samme gjorde sig gældende for

dem, der drak vin. De måtte drikke mere for at kunne sove. Sommetider kom de til at sove for længe, fordi de havde drukket for meget.

At se, hvordan mine kolleger blev mere og mere afhængige af alkohol og kaffe, fik mig til at indse, hvor vigtigt det er at holde buddene. Hvis jeg havde valgt at bryde visdomsordet, kunne jeg have været i samme båd.

Jeg lider stadig af jetlag, men situationen er blevet bedre. En morgen vågnede jeg efter en god nats hvile og så solen stå op. Da solstrålerne skinnede gennem vinduet, indså jeg, at med vor himmelske Faders hjælp kan jeg håndtere enhver prøve, uanset hvor stor eller lille den er. Jeg er bare nødt til at fortsætte med at være lydige, sørge for at min tro er stærk og holde ud til enden. ■

Andrew Lee fra New Taipei City i Taiwan

A t holde visdomsordet begyndte at føles som en kedelig byrde, indtil jeg bemærkede, at en kollega havde brug for to kopper kaffe for at holde sig vågen.

EFTER ORKANEN MARIA

Min familie og jeg flyttede til øen Dominica i Caribien i august 2016. Vi faldt straks for øens skønhed, kulturen og folket. Vi kom i den lokale gren og lærte meget af medlemmerne der.

Mandag den 18. september 2017 ramte en kategori 5 orkan, Maria, vores lille ø. Min mand og jeg så, hvordan huse og køretøjer blev kastet ned ad gaden af de kraftige vinde. Orkanens øje gik direkte over øen, og ødelæggelserne var altomfattende. Dagen efter orkanen gik vi igennem gaderne og kunne konstatere, at den frodige og livlige regnskov på Dominica nu lå hen som en ødemark.

Samme morgen gik vi hjem til de forskellige medlemmer fra vores gren. Der var kun to huse, der stadig var ubeskadiget og beboelige. Seks ud af otte familier, som havde boet på den

nordlige side af øen, havde mistet alt. 80 procent af alle hjem og bygninger på Dominica blev erklæret ubeboelige. Trods denne tragedie smilede mange af familierne. Da vi spurgte, hvad de ville gøre, svarede de: »Det er en velsignelse, at vi er i live.«

Fordi vores familie havde givet agt på profetens råd om at være selvforsynende, havde vi et forråd af mad. Vi var i stand til at brødføde mange naboer, missionærer og medlemmer af vores gren. Ved hvert måltid lavede vi i gennemsnit mad til 20 personer. Da vi brugte vores hjemmeforråd til at tjene og drage omsorg for dem omkring os, følte vores egne byrder lettere.

Denne oplevelse mindede mig om Alma og hans folk, hvis byrder »blev gjort lette; ja, Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed« (Mosi 24:15).

Selvom vi ikke havde rindende vand, elektricitet eller dagligdags bekvemmeligheder, blev vi styrket til at overkomme det og løfte andre. I de måneder, der fulgte efter orkanen, har jeg indset, at selv om det er vigtigt at være forberedt rent timeligt, må vi også være åndeligt forberedt. Når vi adlyder og opbygger vores vidnesbyrd på tro på Jesus Kristus, vil vi få et solidt fundament, der ikke vil falde, når livets vinde og storme raser omkring os. ■

Brianne Anderson fra Virginia i USA

September 2017 ramte en kategori 5 orkan øen Dominica. Min mand og jeg så, hvordan huse og køretøjer blev kastet ned ad gaden af de kraftige vinde.

»ER JEG DIT BARN?«

Selvom jeg kun havde været i kirke nogle få gange, besøgte min hjemmelærer mig trofast. En aften ringede han og spurgte, om jeg ville dele nogle tanker om evige familier i den næste klasse om evangeliske principper.

»Ja, det vil jeg rigtig gerne,« sagde jeg.

Jeg tænkte ikke meget over det før næste morgen. Da var det, at jeg indså, at jeg var gået med til at tale om evige familier til en gruppe mennesker, som sikkert allerede vidste alt om det. Jeg havde ingen anelse om, hvad jeg kunne sige til dem.

I årenes løb havde jeg truffet nogle valg, der adskilte mig fra evangeliet. Hvordan skulle jeg kunne dele mine tanker om noget, som jeg ikke var sikker på, at jeg troede på. Jeg følte mig forvirret. Så kom jeg i tanke om salmen: »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer*

og *sange*, nr. 195). Jeg havde ikke hørt ordene i årevis, men jeg kunne dem udenad. Så slog det mig, jeg var nødt til at spørge Gud, om jeg faktisk var hans barn.

På det tidspunkt var jeg ved at flytte om på møblerne i mit soveværelse, så med min seng på skrå midt i rummet knælede jeg ved den og ventede på, at ordene kom. Hvad kunne jeg sige til Gud? Jeg var ikke sikker på, at han var der. I det øjeblik kom disse enkle ord fra det inderste af mit hjertes ønsker: »Gud, er du der virkelig? Og hvis du er der, er jeg så dit barn?«

Svaret kom med det samme. Det var som om, at han havde ventet på, at jeg spurgte. Jeg følte Gud sige: »Ja, Camille, jeg er her, og du er mit barn.«

Da jeg åbnede mine øjne, var jeg stadig i mit uordentlige soveværelse. Alt omkring var et rod, men jeg følte,

at mit liv var blevet bragt i orden. Jeg vidste, at jeg var Guds barn, og det var alt, der betød noget.

I klassen om søndagen fortalte jeg blot min historie om, hvordan jeg havde fået kundskab om, at *jeg* er Guds barn. »Og er jeg hans barn,« sagde jeg, »så er alle andre det også.«

Det tog mig yderligere tre et halv år at foretage alle de ændringer, jeg var nødt til, men mit liv har aldrig været det samme siden da. Siden den dag har jeg aldrig tvivlet på, hvem jeg er. Jeg ved, at min himmelske Fader altid er der. Han elsker mig, for jeg er hans barn. ■

Camille Nelson fra Utah i USA

Ældste
Kevin W. Pearson
De Halvfjerds

Forlad ikke Frelseren

Vi lever i omskiftelige tider. Men spørgsmålet er ikke, hvordan Kirken klarer sig, men snarere hvordan vil du og jeg klare os?

For flere år siden mødtes jeg med en ven til frokost. Vi havde ikke set hinanden i mange år. Da vi gik i high school og de første år på universitetet, havde han været en af mine nærmeste venner. Han var en af de stærkeste og mest hengivne unge mænd, jeg kendte.

Vi gik til seminar sammen, dyrkede sport sammen, kom på universitetet sammen, forberedte os på mission sammen og tog på mission med få måneders mellemrum. Efter vores missioner giftede han sig med en talentfuld og skøn kvinde fra min stav.

Som årene gik, tog vores liv vidt forskellig retning. Vi flyttede til hver sin by og mistede til sidst kontakten med hinanden. Jeg kan stadig huske, hvor målløs jeg blev, da jeg hørte, at han og hans hustru havde forladt Kirken. Af alle dem, jeg kendte i min ungdom, var han den sidste, jeg nogensinde havde troet, ville forlade Kirken.

Ved frokosten mindedes vi det venskab, der havde betydet så meget for os begge to. Vi grinede sammen igen over nogle af de skøre oplevelser, vi havde haft. Vi talte om vores familie og prøvede at opdatere hinanden.

Til sidst stillede jeg det oplagte spørgsmål: »Tim, hvad skete der? Du var så dybt omvendt og hengiven! Hvorfor forlod du Kirken? Hvad fik dig til at opgive dine tempelpagter? Har du også forladt Frelseren? Vi lovede hinanden, at vi ville være trofaste resten af vores liv!«

»Kevin,« svarede han, »jeg ser ganske enkelt anderledes på tingene nu. Mit syn på Kirken og dens lære har ændret sig. Jeg hader ikke Kirken – jeg har bare ikke brug for den mere.«

Da vi skulle til at tage afsked, udtrykte jeg min kærlighed og taknemmelighed for et venskab, jeg stadig værdsætter. Og så bar jeg mit dybe vidnesbyrd: »Tim, jeg ved, at disse ting er sande. Og du ved også, at de er sande. Du har altid vidst det. Du har blot mistet den klarhed, du havde engang. Men du kan genvinde det lys og den forståelse af Helligånden, som du havde engang. Kom tilbage.«

Vi gav hinanden et kram og sagde farvel, og han hviskede: »Jeg beundrer din overbevisning og passion. Men hvordan kan du være så sikker?«

Da jeg gik derfra, tænkte jeg meget over de valg, vi havde truffet, og hvilken virkning de havde haft på vores liv og vores børns og børnebørns liv.

Mine unge venner, lad det ikke gå jer, som det gik for min ven Tim. Er I så standhaftige, urokkelige og omvendte, som I tror, at I er? Når I møder livets uundgåelige og nødvendige udfordringer, hvor vil I så søge fred og forståelse? Når I møder prøvelser på livets sti, vil I så stadig instinktivt og altid tænke på at bede?¹

Efterhånden som kritikken af Kirken, dens historie, ledere og lære vil tage til, hvor står I så? Når overbevisninger og skikke i en stadigt mørkere verden støder sammen med principperne i det gengivne evangelium, hvad vil I så gøre?

Vil I også gå jeres vej?

Nogle af Satans mest effektive våben er forstyrrelse, fup og åndelig ufølsomhed. Hver især forpurrer tro, slører blikket og fordrejer perspektivet. Tilsammen udgør de den største udfordring i vor tid. Satan bruger dem ikke blot til at underminere Joseph Smith, Mormons Bog, Kirkens lære eller Kirkens ledere, men også til at angribe Frelseren og Fadrens plan. Sådan har det altid været.

Når de uundgåelige fristelser og prøvelser blæser sig op og nærmer sig en kategori 5 orkan, vil I så stole på Gud og hage jer fast til sandheden? Frelserens gennemtrængende spørgsmål gælder stadig i dag:

»Vil I også gå jeres vej?«

Simon Peter svarede ham:

»Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

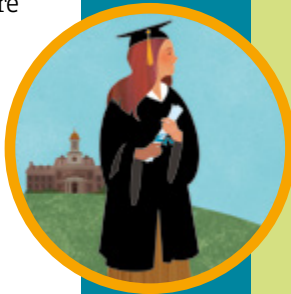
og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:67-69).

Jeg bliver mindet om en stærk udtalelse af præsident Heber C. Kimball (1801-1868), førsteråd giver i Det Første Præsidentskab. De hellige var ankommet sikkert til Saltsødalene og var ret tilfredse med sig selv. Da de havde overkommet og udholdt så meget, var de lidt stolte og overmodige. Præsident Kimball sagde:

»Lad mig sige jer, at mange af jer vil opleve en tid, hvor I vil møde al den trængsel, prøvelse og forfølgelse, som I kan holde til og få rigelig mulighed for at vise, at I er tro mod Gud og hans værk ... Mødet med de vanskeligheder, der ligger forude, er nødvendige for, at I selv kan få kundskab om sandheden af disse ting ... Hvis I ikke har det vidnesbyrd, så lev retskaffent og påkald Herren og hold ikke op, før I får det. Hvis ikke, vil I ikke kunne stå fast ...

Den tid vil komme, hvor ingen mand eller kvinde vil kunne holde ud på lånt lys. Alle vil være nødt til at blive vejledt af lyset inden i sig selv. Hvis I ikke har det, hvordan skal I så stå fast?«²

Vi lever i omskiftelige tider. Men spørgsmålet er ikke, hvordan Kirken klarer sig, men snarere hvordan vil du og jeg klare os? »Sandhedens standard er blevet hejst; ingen uheldig hånd kan standse dette værks fremgang.«³ Om du og jeg går fremad med det, er det eneste, der er usikkert.

Sådan overlever man åndeligt

Jeg foreslår seks væsentlige ting, som vi hver især må gøre for at overleve åndeligt.

1 Elsk og adlyd Gud først. At elske og adlyde Gud går nødvendigvis forud for at elske og tjene hinanden. Rækkefølgen er vigtig. Nefi sagde: »For Gud Herren giver lys, så man forstår; for han taler til mennesker på deres sprog, så de forstår« (2 Ne 31:3). Vor himmelske Fader elsker os og er altid villig til at give os forståelse. Vi må dog sætte ham i første række i vores liv.

2 Bed en personlig bøn. Bøn er altafgørende. Profeten Joseph Smith sagde: »Den bedste måde at opnå sandhed og visdom på er ikke at finde svaret i bøgerne [han kunne også have tilføjet »blogs«], men at henvende sig til Gud i bøn og modtage guddommelig belæring.«⁴ I vil aldrig være uværdige til at bede! Hvis I ønsker flere svar, så stil flere spørgsmål. Søg konstant efter og bed om Helligåndens indflydelse (se Moro 10:5). Det er det lys, som Faderen sender, der giver forståelse.

3 »Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 109:7). Det er en guddommelig pligt at lære. Agenter søger læring; objekter venter på at blive genstand for handling. Dygtige ledere er dygtige til at lære. Kirken har brug for dygtige ledere – kvinder og mænd, der søger større lys og kundskab, dybere forståelse og omvendelse (se L&P 93:36). Det kræver både forpligtelse og hengivenhed. I kan ikke finde dybe sandheder ved at rulle ned over en side på Wikipedia eller en blog. Husk, at tro næres ved at høre de troendes vidnesbyrd, ikke ved at høre om tvivlen hos dem, der har mistet troen.

4 Søg i skrifterne, især Mormons Bog – hver dag!

Mormons Bog er udtrykkeligt skrevet for at beskytte og hjælpe os med at navigere igennem forholdene i vore dage. Nefi vidnede om jernstangens kraft: »Og jeg sagde til dem, at det var Guds ord, og at den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang« (1 Ne 15:24). Hvis I begynder at føle jer forvirrede og fortabte, så begynd forfra på side et og fordyb jer i Mormons Bog.

5 Fokuser på det store billede.

I er en del af den største bevægelse på jorden: Indsamlingen af Israel som forberedelse til Jesu Kristi andet komme. I har en vigtig rolle at spille! I kom til jorden med en intention om at være tapre i jeres vidnesbyrd om Frelseren. Det er jeres guddommelige identitet. Fokuser på det store billede – vor himmelske Faders plan for lykke. Det er sandhedens linse. Det er i den sammenhæng, alle spørgsmål, emner og bekymringer skal ses. »For Ånden taler sandheden og lyver ikke. Derfor taler den om ting, som de virkelig er, og om ting, som de virkelig vil blive« (Jakob 4:13).

6 Stol frem for alt andet på Jesus Kristus.

Han er stadig »verdens lys og liv« (3 Ne 11:11; se også Joh 8:12). Når I føler jer indhyllet i og overvældet af tvivl, besværligheder og fristelser, så stol på ham. Når livet ikke er, som I forventede, og dem, I stolede på, skuffer og svigter jer, så fortsæt ved at stole fuldt og fast på ham. Må I gøre, som Nefi gjorde i tilsvarende svære tider: »Alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid ... O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt« (2 Ne 4:19, 34).

Uanset hvad I gør, så forlad ikke Frelseren! Takket være hans forsoning er vi agenter, frie til at handle og ikke blot genstande for handling. Enhver af os vil skulle stå foran den Almægtige Gud og gøre rede for det lys og den sandhed, vi har valgt.

Jeg lover jer, at hvis I vil følge disse principper og hage jer fast til sandheden, vil jeres tro aldrig forsvinde. Må Gud velsigne jer til altid at vælge at se igennem sandhedens linse ved Helligåndens kraft. ■

Fra talen »The Lens of Truth«, der blev holdt på Brigham Young University-Idaho den 7. marts 2017.

NOTER

1. Se »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72.
2. I Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 449-450.
3. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:540.
4. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:425

Efter flere års kamp for selvaccept oplevede jeg endelig et mirakel, der hjalp mig til at forstå mit evige værd.

Opdagede mit himmelske ophav

Daiane Korth da Silva

Lige siden jeg var barn, har jeg kæmpet med min vægt og min selvaccept. I begyndelsen virkede de øgenavne, jeg fik på grund af min vægt, harmløse, men med tiden begyndte jeg at tro, at de negative ting, der blev sagt om mit udseende, også betød noget negativt om min personlighed.

Som teenager begyndte jeg at indse, at selvom jeg selv syntes om min fysiske fremtoning, passede min kropstype ikke ind i de verdslige normer. Og jeg var glad for min stille personlighed, men det var heller ikke, hvad folk forventede af mig – lærerne ville have, at jeg sagde mere i klassen, drengene kunne lide de mere snakkende piger, og jeg fik jævnligt at vide, at jeg skulle være mere udadventt, end jeg var. Lidt efter lidt begyndte mit selvværd at sygne hen.

Som ung voksen var jeg deprimeret, ubekvem med min egen krop og jeg forstod ikke, hvorfor Herren ikke kunne have gjort mig bare lidt køn og interessant. Jeg prøvede flere slankekure, end jeg burde, og jo flere jeg

prøvede, jo mere tog jeg ironisk nok på i vægt. Det virkede ikke særligt lovende at være en enlig, indadventt og overvægtig ung voksen.

Jeg følte mig slået og besluttede, at jeg var, som jeg var, selvom jeg aldrig tabte mig så meget, jeg ønskede eller blev mere udadventt. Selvom jeg holdt op med at hade mig selv så meget, var jeg stadig langt fra at kunne se mig selv som en af Guds smukke, dyrebare døtre. Jeg opgav ganske enkelt at finde mit selvværd.

Et fornødent lys

En dag skete der et mirakel, mens jeg læste en tale af søster Mary G. Cook, gift med ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum, fra et verdensomspændende foredrag for unge voksne i september 2016 med titlen »Find glæde i hverdagen«. Jeg læste: »Da vi kom til jorden, havde vi vores guddommelige herkomst som Guds børn med os. Vores personlige værd kommer fra himlen.« Jeg følte det som om, at mit sind endelig blev åbnet for et lys, som jeg virkelig havde brug for, men aldrig troet, at jeg ville

få. Jeg indså, at jeg inden havde følt, at det var forkert at kunne lide mig selv, fordi jeg ikke passede ind i verdens stereotypi af, hvordan en smuk værdifuld kvinde bør være. Nu var jeg klar til at stå ved, at jeg var glad for min introverte og nørdede personlighed, mit krusede krøllede hår, mine brune øjne og kartoffeltuden, det store smil og tilmed min overvægtige krop, som stadig gør det, jeg har brug for. Jeg blev taknemmelig for at være en af Guds skabninger. Endelig indså jeg, at han ikke skaber fejl.

Efter så mange års følelsesmæssig og fysisk kamp og lidelse har jeg endelig lært en sandhed, som måske er åbenlys for mange: mit personlige værd har intet med denne verden at gøre. Det kommer fra himlen. Det har altid været en del af mig, selv om jeg var blind for det. Det er ikke noget, der fastsættes af medierne, mine kammerater eller nogen anden end vor himmelske Fader og Jesus Kristus, og de anser mig for at være værdifuld nok til, at Frelseren døde for mig.

Et grundlag i Kristus

At Ånden lærte mig om mit værd i Guds øjne har ændret mig på så mange måder. Jeg blev glad for mit liv igen. Jeg er mere taknemmelig for mine utallige velsignelser. Jeg har et meget stærkt ønske om at prøve endnu hårdere på at gøre, hvad der er rigtigt, og tro mere på mig selv og mine drømme. Det har gjort, at jeg ønsker at være mere venlig og tålmodig med mennesker omkring mig, og jeg er kommet nærmere på Frelseren.

Verdens stemmer lyder stadig og dømmer, men nu har jeg en stærk viden om mit værd, som jeg aldrig vil glemme. Den viden har givet mig en fred og glæde, som jeg ønsker at dele med alle, jeg møder. Ved hjælp af den tale fandt jeg ud af, at mit selvværd og min selvtillid må være fast forankret i Kristus, »så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme [mig], at det ingen magt skal få over [mig] til at drage [mig] ned i elendighedens og den uendelig

jammers kløft på grund af den klippe, som [jeg er] er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

Jeg er taknemmelig for Herren og det evige værd, han ser i os alle. Jeg er taknemmelig for inspirerede kvinder som søster Cook, der stræber efter at efterleve evangeliet og dele visdommen deri. Jeg er taknemmelig for dette liv, for det mirakel, vores legeme og sind er, og for den guddommelighed, der ligger i os alle. ■

Forfatteren bor i New York i USA.

ER DU EN sikker- hedsnålsven?

Marissa Widdison

Kirkens Tidsskrifter

Da Abel forsvandt, spurgte Herren hans bror, Kain, hvor han var. »Er jeg min brors vogter?« svarede Kain.

Kain spurgte grundlæggende om, hvordan han dog skulle vide det. Det var ikke hans opgave at holde øje med sin bror.

Jesus Kristus lærer os derimod et helt anderledes budskab om at tage sig af hinanden. Han sagde, at vi bør behandle andre, som vi selv ønsker at blive behandlet, hvilket indebærer at hjælpe hinanden, tage sig af hinanden og holde øje med hinanden (se Luk 6:31).

Overalt omkring jer er der mennesker, som kæmper med noget. I har det måske selv svært. Uanset hvad situationen end måtte være, kan I gøre en forskel ved at vælge at følge Jesus Kristus.

SIKKERHEDSNÅLSVENNER

En gruppe venner fandt en utraditionel måde at tage sig af hinanden på. De kom fra forskellige familiesituationer og baggrunde, men de keredede sig alle om hinanden og ønskede at styrke deres venskab.

En af deres venner havde det særligt svært derhjemme. Hun fortalte dem, at hun sommetider ønskede, at hun kunne forsvinde, men hun skjulte sine følelser bag et smil, for hun var bange for, at andre ville dømme hende.

Hendes venner ville gerne lade hende vide, at hun kunne være tryk ved dem, og at verden blev lidt bedre ved, at hun var i den. Så de lagde en plan: de bar sikkerhedsnåle. Hver af dem havde en sikkerhedsnål på deres tøj hver dag for at minde hende og hinanden om, at de var forpligtet til at skabe et sikkert, trygt og troværdigt venskab – at de gerne vil holde fast i hinanden.

Fleere år senere husker denne unge kvinde stadig sine sikkerhedsnålsvenner, og hun er taknemmelig for den tryghed, hun følte ved at vide, at de brød sig om hende.

*Hvad gør I for at vise jeres venner,
at I er der for dem?*

HVAD KAN I GØRE?

Nej, I behøver ikke at bære en sikkerhedsnål for at støtte jeres venner. Men I kan spørge jer selv, hvad I kan gøre for at holde øje med jeres venner, styrke dem, der kæmper, og være en tryk ven for, hvem der end har brug for hjælp.

»Vi af alle mennesker bør være bedre til at vise mennesker kærlighed i stedet for at dømme dem. Vi af alle mennesker bør være mere

»Vi af alle mennesker bør være bedre til at vise mennesker kærlighed i stedet for at dømme dem. Vi af alle mennesker bør være mere inddragende.«

inddragende,« har ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod« (Judas 1:22) – vi bør gøre en forskel.«¹

Hvad kan I gøre for at hjælpe dem omkring jer? Her følger nogle forslag til, hvordan I får sat de små grå i sving.

- Bed og spørg Gud om hjælp. Det kan lyde enkelt, men det kan være meget effektivt. Gud kender jeres venner ud og ind.

Han kender jer ud og ind og kan hjælpe jer til at være omsorgsfulde venner.

- Hold øjnene åbne for tegn på, at jeres venner kæmper.
- Find små, personlige måder at hjælpe på. Som søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens tidligere hovedpræsident, engang har sagt: »Iagttag først og tjen så.«² Hvad lægger I mærke til ved jeres venner? Hvad kan de lide, og hvad bryder de sig ikke om? Hvad har de brug for? Så kan I nemlig hjælpe dem på en unik og personligt tilpasset måde.
- Husk, at det at være en kærlig, støttende ven *ikke* betyder, at I er ansvarlige for andres handlinger. I er heller ikke ansvarlige for deres lykke.
- Find på noget sjovt, I kan lave med jeres venner, som at bære sikkerhedsnåle, for at minde hinanden om at være støttende. Nogle unge lavede sjove sokker og forpligtede sig til at være »søgende efter mod, venlighed og tjeneste« (hvor hvert ords første bogstav på engelsk bliver til *socks*). En anden gruppe tjekkede hinanden ved at bruge farver, der symboliserede, hvordan de havde det. Hvis nogen for eksempel følte sig »lilla« en dag, vidste de andre venner, at den person havde brug for lidt ekstra kærlighed.

- Begræns jer ikke med hensyn til venner! Jesus gjorde sig til venner med folk, som resten af verden foragtede. Når I rækker ud for at inkludere andre – især dem som har svært ved at få venner – så følger I hans eksempel.

Livet kan sommetider være svært. Men I er stærke, og I er fulde af kraft. Jeres venlighed og omtanke kan ændre en andens liv. Jeres venner har brug for jer! Søg Herrens vejledning, og han vil støtte jer i jeres prøvelser og hjælpe jer med at gøre verden til et bedre sted. ■

Forfatteren er medlem af Kirkens komité til forebyggelse af selvmord.

NOTER

1. Interview med ældste Renlund, den 23. jan. 2018.
2. Linda K. Burton, »Iagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78.

LÆS MERE

Læs »Ambassadører for håb« i dette nummer og se, hvordan en gruppe af unge i Utah har givet deres high school en ekstra dosis håb.

AMBASSADØRER
FOR HÅB:

Arbejd sammen om at forebygge selvmord

I KAN STYRKE JERES VENNER
VED AT SPREDE JESU KRISTI
LYS OG HÅB.

Maryssa Dennis
Kirkens Tidsskrifter

I den for den diplomatiske verden repræsenterer ambassadører deres land over for en anden gruppe af mennesker. Men I kan også være ambassadører, uden det kræver et pas! I en verden, der sommetider synes meget mørk, kan I være ambassadører for håb og lys. Spørg bare Jackson L. (til venstre med brune bukser) fra Utah i USA, som er medlem af HÅBEHOLDET på hans skole – et selvmordsforebyggelsesprogram blandt hans jævnaldrende. Gennem en organisation, der kaldes Hope4Utah, har han lært, hvordan man genkender advarselstegnene, er en ven og spreder håb på sin skole.

Vi har brug for JER

»At være på HÅBEHOLDET har virkelig været en øjenåbner,« siger Jackson. »Der er klassekammerater, venner og medlemmer af familien, der kæmper.«

Jackson har lært, at selvom han ikke er ansvarlig for de valg, hans venner træffer, er der noget, han kan gøre for at hjælpe dem igennem en krise. Studier viser, at 7 ud af 10 teenagere, der er deprimerede eller tænker på selvmord, hellere vil fortælle en ven end en voksen om det.¹ Det betyder, at I står stærkt med hensyn til at hjælpe jeres venner.

Som søster Carol F. McConkie, tidligere førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, har sagt: »Vi har et pagtsansvar for at holde øje med hinanden, tage hinanden under armen og vandre sammen ad denne sti. Eller med andre ord lægge telefonen fra jer og se, hvem der har brug for jeres hjælp.«²

I behøver ikke at være en del af en formel organisation for at gøre en forskel på jeres skole eller blandt jeres venner. Her er nogle tips, som altid virker, alle steder.

Sådan gør man

For at være en ambassadør for håb så prøv at **genkende, række ud og rapportere.**

1. **GENKEND** advarselstegnene om, at nogle har brug for hjælp.³ Hold øje med, hvem der er –
 - deprimerede eller føler, at der ikke er noget håb.
 - opfører sig uansvarligt.
 - trækker sig tilbage fra venner og aktiviteter.
 - giver værdifulde ejendele væk.
 - kæmper med stressende faktorer som tab af kære, store livsændringer, mobning osv.
 - ændrer deres vaner med hensyn til søvn, mad og hygiejne.
 - taler om eller planlægger selvmord – siger ting som: »Jeg ville ønske, at jeg aldrig var blevet født« eller »alle ville få det bedre uden mig.«
2. **RÆK UD.** At være ambassadør handler om at skabe forbindelser. Find et tidspunkt, hvor I og jeres ven kan tale uforstyrret. I bekymrer jer måske om, at det vil gøre tingene værre at komme ind på emner som selvskaade eller selvmord, men det er en myte. Når I har modet til at tale om det, kan I rent faktisk give den person en livline og lade dem vide, at I bryder jer om dem.

»Vær ikke bange for at spørge en ven, om de har det svært,« siger dr. Greg Hudnall, ekspert i forebyggelse af selvmord og stifter af Hope4Utah. »Vær direkte, men belær eller døm ikke.« Han anbefaler, at man siger »jeg«, hvilket vil virke omsorgsfuldt og bekymret i stedet

»Til dem, der kæmper med deres selvværd eller for at finde en mening med at leve, vil jeg personligt gerne sige, at I er elsket af Gud ... Han kender jer. Han kender jeres kampe. Og vor Frelser er der for at støtte jer. I kan føle den kraft i jeres liv, når I søger Helligånden ... Jeg råder jer til at række ud og være villige til at tale med dem, I stoler på, for ved at tale om disse ting deler I i princippet jeres byrde med nogle, som I elsker og som elsker jer. Det er en helbredelsesproces.«

Søster Carol F. McConkie, tidligere førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

for belærende. For eksempel:
»Jeg lagde mærke til, at du havde det svært i klassen i dag. Så jeg tænkte bare på, om du er okay? Tænker du på at skade dig selv?«

Bed om Åndens hjælp til at vide, hvad I skal sige. Hvis jeres venner kæmper med selvmordstanker eller andre alvorlige udfordringer som depression eller angst, så sig ikke bare, at de må se at komme over det. Ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Måden, vi taler med en, der er rask på og måske bare lige er lidt nede, adskiller sig fra, hvordan vi taler med en mentalt syg.« Han anbefaler, at vi siger noget i retning af: »Du er ikke alene. Vi er her for dig. Vi hjælper dig igennem det her.«

Og husk at lytte godt efter i stedet for at være optaget af,

hvad I skal sige. Som ældste Renlund siger: »At få folk til at tale og forklare, hvordan de har det, og opmuntre dem til at tale er nok meget vigtigere end at give dem råd.«⁴

3. **RAPPORTÉR.** Når I opdager, at en ven har det svært, kan I føle jer fristet til at holde jeres bekymring for jer selv. Jeres ven beder jer måske tilmed om ikke at fortælle nogen om det. Men ambassadører åbner munden! Tilbyd at gå med dem hen og tale med en betroet voksen, det kan være en forælder, skolevejleder eller en leder i Kirken. Henvis til en selvmordslinje i jeres land eller anden hjælp. Hvis de truer med at skade sig selv eller andre, så tag dem med på skadestuen eller ring til vagtlægen og bliv hos dem til, de får

HVIS DU KÆMPER

Giv ikke op! Du er vigtig og elsket. Det gør verden bedre, at du er her, og dit liv er værd at redde. Tal med en betroet voksen om hjælp, det kan være en forælder, læge, skolevejleder eller en leder i Kirken. Hvis du er i krise, kan du ringe til en selvmordslinje (se under »Ressourcer«). Jesus Kristus kan hjælpe dig med at finde lys og håb, når du føler, at alt er mørkt og fortvivlende.

RESSOURCER

- Livslinien.dk 70201201
- Bornetelefonen.dk 116 111
- forebygselvmord.dk
- suicide.lds.org

professionel hjælp. Hvis de ikke er i umiddelbar fare, så find ud af, hvordan I kan fortsætte med at inkludere og støtte dem. »Skab mulighed for, at de kan være en del af noget,« siger dr. Hudnall, »prøv at invitere dem til at lave noget sammen med jer som at løbe, cykle eller svømme.« Fysisk aktivitet er godt, for bevægelse kan gøre humøret bedre.

Undervurder ikke jeres indflydelse

Forestil jer lige et øjeblik, hvor anderledes verden ville være, hvis alle mennesker havde en støttende ven. Vi kan ikke redde hele verden, men vi kan være en ven for dem, der har brug for en.

Søster McConkie tilskynder os til at være »villige til at udvide vores vennekreds« og »accepterer andre, selvom de måske er anderledes end jer.« Hun har påpeget, at det at gøre os til venner med nogle kan gøre en forskel for, om de bevæger sig fremad eller gør noget destruktivt, som at begå selvmord. »Vær forskellen. I har stor kapacitet til at gøre godt.«

Ved at række ud følger I det helt store forbillede og den ultimative kilde til håb: Jesus Kristus.

»Vores HÅBEHOLD-vejleder siger, at vi er »ambassadører for håb«, siger Jackson. »Jeg elsker det, for vi er ikke kun ambassadører for håb, men også ambassadører for Jesus Kristus. I sidste ende er han vores håb.«

Når vi udviser kristuslignende kærlighed mod andre, kan vi hjælpe dem med at finde håb og helbredelse.

»Jeg ved, at hvis Jesus Kristus var her på jorden, ville han række ud mod andre, som vi gør nu,« siger Jackson. »Det er en trøst at vide, at jeg gør, som han ville have gjort.« ■

»Hvis vi prøver bare at klare os igennem til næste dag og den næste igen og den næste igen ... vil Herren hjælpe os med det. Der er dette særlige vers, hvor Esajas siger: »Når I er trætte, vækker han mit øre morgen efter morgen« (2 Ne 7:4). Han er der hver dag ... Så hvis alt, I kan gøre, er at komme ud af sengen om morgenen, så skal I bare vide, at han er der for jer ... Regn det for en sejr, og fortsæt derfra. Hvis det er det bedste, der kan ske den dag, så bliv med at prøve.«

Ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum

ER DU EN SIKKERHEDS-NÅLSVEN?

Læs den foregående artikel for at se, om det beskriver jer!

NOTER

1. Se »What Are Hope Squads?«, Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Interview med søster McConkie den 19. jan. 2018.
3. Se »The Warning Signs of Suicide«, Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs og »Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal«, Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Interview med ældste Renlund, den 23. jan. 2018.

VILDFAREN

I DEN FORBUDTE BY

Sarah Keenan

Jeg var midt i Den Forbudte By i Beijing i Kina. Blot få minutter inden havde jeg været omgivet af venner og lærere, men jeg var pludselig helt og aldeles alene.

Jeg forstod straks, hvilken fare jeg befandt mig i. En ensom 15-årig amerikansk pige var meget iøjnefaldende på det travle museum. Jeg var kommet til Kina med nogle kammerater fra min high school på en tur, skolen betalte, og vores lærere og guider havde utallige gange advaret om, at det var farligt at rejse rundt i et fremmed land, hvis vi ikke var forsigtige.

Jeg gik rundt på området og pressede mig forbi mængder af turister – kinesere og andre fremmede – jeg stillede mig på tå for at se efter de rødhvide trøjer, som alle i vores gruppe havde på. Men jeg så ingenting. På en eller anden måde var min gruppe gået videre uden mig, og jeg havde ingen anelse om, hvilken retning de var gået i. Jeg satte mig ned og holdt øje med indgange og udgange. Der gik ti minutter, så 30 og 45. Ingen fra min gruppe viste sig.

*Jeg havde følt Ånden
før, men jeg havde
aldrig følt noget
specifikt – bestemt
ikke vejledninger om,
hvor jeg skulle gå.*

Der var en, der tog min hånd. Jeg kiggede op og så en lille dame med lettere utilregnelige øjne og lange negle. Hun trak mig i hånden. »Følg mig,« sagde hun på gebrokkent engelsk. »Køn pige, følg med mig.«

Jeg fik en urolig følelse i min mave. »Gå væk,« råbte jeg og trak min hånd tilbage. Inden hun kunne tage den igen, løb jeg igennem en udgang og kom ind i en anden del af byen.

Jeg løb i et stykke tid, indtil jeg var faret mere vild end før. Jeg satte mig ned på et trappetrin, langt fra menneskemængden og begyndte at græde. Jeg kunne nogle få kinesiske ord, men bestemt ikke nok til at få vejledning tilbage til vores hotel, som lå i den anden ende af storbyen Beijing. Og på det tidspunkt var jeg ikke engang sikker på, hvor der var en udgang.

Midt i tårene begyndte jeg at bede. Jeg indrømmede, at det havde været dumt at gå væk fra gruppen blot et øjeblik, og jeg tryglede vor himmelske Fader om at hjælpe mig med at finde tilbage til min gruppe.

Jeg rejste mig og gik tilbage i den retning, jeg var kommet fra. Jeg havde ikke modtaget nogen umiddelbar åbenbaring – og jeg var usikker på, hvordan en åbenbaring ville lyde eller føles, hvis jeg *modtog* den. Jeg

havde følt Ånden før, en varm følelse efter at have hjulpet nogen eller hørt en tale i kirken, men jeg havde aldrig følt noget specifikt – bestemt ikke vejledninger om, hvor jeg skulle gå hen. Jeg begyndte at gå lidt usikkert fremad, stadig med en bøn i mit hjerte.

Jeg nåede endelig frem til en forgrening af vejen. Jeg begyndte at gå til højre, da jeg hørte en stemme hviske: »Bliv her.«

Stemmen var så blød, at det var lige før, at jeg afviste den som en del af mine egne tanker. Men der var en sikkerhed over den, som jeg bestemt ikke følte i det øjeblik. »Sæt dig på bænken,« sagde stemmen. Jeg kiggede op og så en bænk midt i vejgaflen. Jeg gik over og satte mig ned. Kun tre minutter senere dukkede en bekendt hvid og rød trøje op i mængden og vinkede til mig. Det var vores guide den dag.

Jeg hoppede op fra bænken, jeg sad på. Jeg blev så glad, og jeg næsten krammede damen.

»Vi har ledt efter dig i mere end en time!« sagde hun. »Hvor var du?«

Da hun førte mig tilbage til min gruppe, forklarede jeg hende, hvor jeg havde været, begyndende med at jeg var kommet væk fra gruppen og afsluttende med min beslutning om at sætte mig ned i stedet for at gå til højre i vejgaflen.

»Du er meget heldig,« sagde hun. »Hvis du var gået til højre, ville du være kommet i modsat retning af resten af gruppen. Byen er så stor, jeg ville aldrig have fundet dig.«

Jeg forlod Kina nogle få uger senere, og det lykkedes mig ikke at blive væk fra gruppen igen på den tur, men jeg har mange gange tænkt tilbage på det øjeblik, jeg hørte Åndens stemme. Det var ikke den slags tilskyndelse, jeg havde fået før, men det var, som om at Herren vidste, hvad jeg havde brug for, så jeg ikke gik ned ad den forkerte sti. Jeg har også indset, hvor let det ville have været at overhøre den, hvis jeg ikke havde lyttet.

Siden den dag har jeg hørt Ånden mange gange på mange forskellige måder, når den har advaret mig om både fysisk og åndelig fare. Sommetider har jeg set følgerne af at følge eller ikke følge den stemme, som jeg gjorde den første dag i Den Forbudte By. Men oftere har jeg ikke kunnet se resultaterne. Men jeg har lært, at når jeg er ydmyg og villig til at lytte, vil Herren hjælpe mig til at vide, at det er Åndens tilskyndelser, og han vil vejlede mig derhen, hvor jeg har brug for at være. Med ham er jeg aldrig alene. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

ÅBENBARING til profeten Joseph Smith – og til jer

Ryan Carr
Kirkens Tidsskrifter

Tænk på alle de forbløffende ting, som Joseph Smith opnåede: oversættelsen af Mormons Bog, organiseringen af Kirken, modtagelsen af præstedømmet, bygning af templer, forkyndelse af det gengivne evangelium og udsendelse af missionærer. Og det bliver ikke mindre forbløffende af, at han gjorde alle disse ting i en ung alder.

Hvordan kunne han vide, hvordan han skulle gøre disse ting? Han var heldigvis ikke nødt til at gætte – han blev vejledt ved åbenbaring. Gennem disse åbenbaringer, hvoraf mange er indeholdt i Lære og Pagter, underviste Herren ham om læren, vejledte ham i, hvordan Kirken skulle organiseres, og besvarede vigtige spørgsmål. Her er blot nogle få eksempler.

Spørgsmål, der blev besvaret ved åbenbaring

- Hvem har myndighed til at døbe? Den 15. maj 1829 bad Joseph Smith og Oliver Cowdery om dåb. Johannes Døber viste sig og gav dem Det Aronske Præstedømme og bød dem at døbe hinanden (se L&P 18:16).
- Er det i orden at bruge tobak? Det var almindeligt at tygge og ryge tobak på Joseph Smiths tid. I 1833 bad han om vejledning

om emnet og modtog den åbenbaring, vi kender som visdomsordet, af hvilket det fremgår, at »tobak er ikke for legemet« (se L&P 89).

- Hvorfor udfører vi tempeldinancer for de døde? Under ledelse af profeten Joseph Smith byggede medlemmer af Kirken templet i Kirtland og derefter templet i Nauvoo, hvor de kunne udføre dåb og andre tempeldinancer. I Lære og Pagter 128 forklares det, at »vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden vore forfædre; ej heller kan de blive gjort fuldkomne uden os« (vers 18).

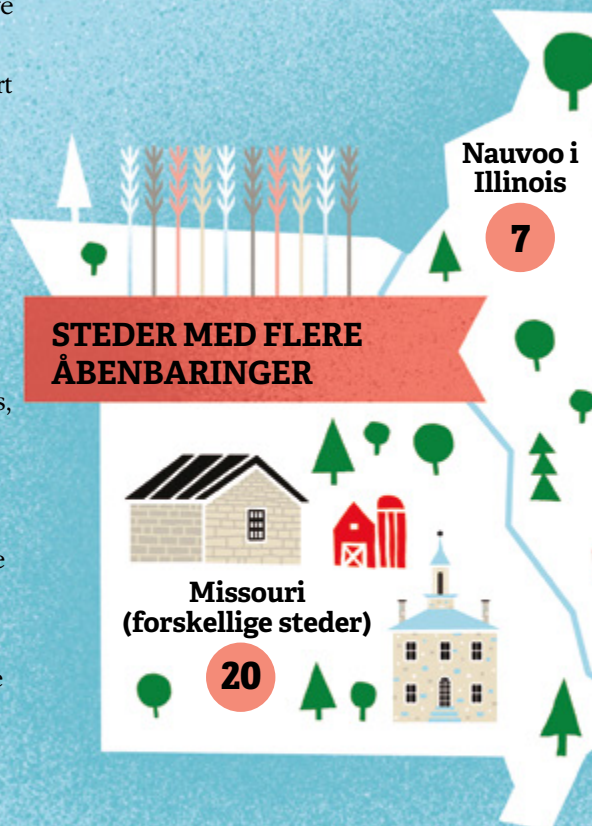
I kan også lade Herren vejlede jer og besvare jeres spørgsmål gennem personlig åbenbaring. Sommetider kommer disse svar fra skrifterne eller gennem inspiration, I føler i jeres hjerte og sind. Og sommetider bevæger I jer frem i tro uden at vide præcis, hvordan tingene vil udvikle sig, men I prøver efter bedste evne at være lydige.

Det tager almindeligvis tid at finde den inspiration og vejledning, I har brug for. Ligesom profeten Joseph kan I lære Herrens vilje »linje på linje og forskrift på forskrift« (L&P 98:12). Som profeten gjorde, begynder det med bøn. Bed vor himmelske Fader

om inspiration fra Helligånden. Gransk skrifterne og nutidsprofeters lærdomme. Træf jeres beslutning og spørg så, om det er rigtigt (se L&P 9:8).

Læring over tid

Tag et kig på dette kort, så vil I se, hvor Joseph Smith var, da han modtog disse åbenbaringer fra Herren. Åbenbaringerne kom der og da Joseph Smith havde brug for dem, efter Herrens vilje.

Lære og Pagter viser, hvordan åbenbaring vejledte profeten Joseph Smith og giver os anvisning for, hvordan åbenbaring kan vejlede os.

Joseph modtog 46 åbenbaringer i Kirtland i Ohio, men han var ikke nødt til at blive der for fortsat at blive vejledt af Herren. Han modtog også åbenbaringer i Pennsylvania, New York, Missouri og Illinois.

Disse åbenbaringer kom over en lang årrække. Ville det ikke have været rart, hvis Herren havde åbenbaret alt, som Joseph Smith havde brug for at vide om præstedømmet for eksempel i en enkelt åbenbaring?

I stedet for gav Herren profeten åbenbaringer om præstedømmet i 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 og så videre (se for eksempel L&P 13; 20; 84; 107; 124).

Jeres kundskab om evangeliet vil også vokse over tid. Når I lærer evangeliet bedre at kende med Helligåndens hjælp – gennem skrifterne,

generalkonferencer, kirkemøder, seminar og så videre – vil jeres forståelse vokse over tid, ligesom Joseph Smiths gjorde. ■

● Antal af åbenbaringer i Lære og Pagter, som Joseph Smith fik på et bestemt sted

UDMÆRKELSE I EN UNG ALDER

»[Joseph Smith] var 14 år ved den første åbenbaring og 17 år ved englen Moronis første besøg. Han var 21 år, da han modtog de gyldne plader, og kun 23 år, da han færdiggjorde oversættelsen af Mormons Bog (på mindre end 60 arbejdsdage). Over halvdelen af åbenbaringerne i vores Lære og Pagter blev givet gennem profeten, mens han stadig var 25 år eller yngre.«

Præsident Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Joseph, manden og profeten«, *Stjernen*, juli 1996, s. 72.

Det er værd at kæmpe for jeres handlefrihed.

Kampen

for jeres handlefrihed

David Dickson

Kirkens Tidsskrifter

Det giver frihed at holde Guds bud. For en, der ikke har modtaget et vidnesbyrd om sandheden, kan sådan en udtalelse lyde forvirrende. Når alt kommer til alt, hvis en af jeres naboer kommer hen og rækker jer en liste over ting, som I må gøre (eller ikke kan gøre), føles det nok som en *begrænsning* af den personlige frihed.

Men at holde Guds bud gør jer vitteligt frie – frie for de negative følger af synd og frie til at nyde de velsignelser, der følger af retfærdighed.

Derimod fører det til fangenskab at bryde Guds bud. En måde at definere fangenskab på er tab af handlefrihed. Der er mange af livets valg, det bliver svært at træffe, hvis I er fangne.

Vi ved fra skrifterne, at Satan »stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed« (Moses 4:3) i forudtilværelsen. Vi ved også, at han ikke vandt krigen, og at I var på vinderholdet!

Men det lumske er, at Satan stadig prøver at berøve jer jeres handlefrihed. Men frygt ikke. I kan også vinde denne krig.

ET LIV I FANGENSKAB

I Mormons Bog siger Jesus: »I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham« (3 Ne 18:15).

At blive ført bort som Djævelens fanger lyder skrækkeligt. Men hvis I forestiller jer sådan en skæbne, tænker I så mest i retning af den endelige dom? Der er rent faktisk en mere umiddelbar type fangenskab. Og den er ganske ofte ret subtil.

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Folk kan ikke blot blive slavebundet eller lade sig trælbinde af skadelige, vanedannende stoffer, men også af afhængighedsskabende filosofier, som fører dem bort fra en retskaffen levevis« (»Jeremias' klagesang: Vogt jer for fangenskab«, oktoberkonferencen 2013).

Det er let at forstå, at man kan blive trælbundet af vanedannende midler som skadelige stoffer eller nikotin. Men kan man også blive trælbundet af en vane med at lyve? Blot en enkelt løgn kan gøre det let at blive fanget i sit eget spind.

Eller hvad med at blive trælbundet af et iltert temperament eller en dårlig vane med at sladre?

Eller bare ved *at lade være* med at gøre de retfærdige daglige ting (bøn, studium af skriften etc.), som Gud beder os om? Resulterer det også i et tab af handlefrihed?

Ja, det gør. Her er en måde at tænke på det. Hvad sker der med en atlet eller en musiker, hvis de helt holder op med at øve sig? Svar: De mister hurtigt evnen til at yde deres bedste. Selvom det måske ikke lyder som tab af handlefrihed, er det faktisk det. Den atlet eller musiker, der ikke plejer sine evner, vil ikke længere kunne træffe så mange valg, som de havde kunnet ved at bruge deres færdigheder. Ved at mindske deres evner kan de nu gøre mindre, end de kunne før. Deres valgmuligheder er blevet reduceret.

På tilsvarende vis kan I ikke være den bedste udgave af jer selv uden Helligåndens ledsagelse. I har brug for hans hjælp hver eneste dag. Det er en af de største gaver, I kan gøre jer håb om at modtage i dette liv, og I får den ved daglig retskaffen levevis.

FIND ÆGTE FRIHED

Apostlen Paulus sagde: »Til den frihed har Kristus befriet os. Stå derfor fast, og lad jer ikke atter tvinge under trælleågl« (Gal 5:1). I Mormons Bog sagde kong Benjamin: »Og under denne betegnelse er I blevet frie, og der er ikke nogen anden betegnelse, hvorved I kan blive gjort frie. Der er ikke givet noget andet navn, hvorved frelse bliver tilvejebragt; derfor ønsker jeg, at I skal påtage jer Kristi navn« (Mosi 5:8).

Sand frihed opnås ved at følge Kristus. Så vælg at være frie! ■

DET FORKERTE SVAR

DA JEG MELDTE mig til en filosofiklasse på gymnasiet, blev min far lidt urolig. I filosofi stilles der spørgsmål ved alt, deriblandt om Gud lever. Min lærer underviste os om ting, der går imod religion og bestrider Guds eksistens.

I en test i faget blev der spurgt: »Hvorfor er vi kommet til jorden?« Det svar, jeg var formodet at give, var, at vi kunne aktualisere os selv og indtage vores plads i livets cyklus. Det skrev jeg ikke, for det er ikke det, jeg tror på.

I stedet for skrev jeg: »Vi er kommet til jorden for at blive prøvet og vende tilbage for at leve med vores Fader i himlen og vores familie for evigt.«

.....
»At være tro mod os selv betyder, at man er et eksempel på retfærdig levevis i alle situationer og omstændigheder.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), se »Forbliv trofast«, *Stjernen*, juli 1996, s. 97.

Bagefter kaldte læreren mig op og spurgte, om jeg kendte det korrekte svar på spørgsmålet. Jeg fortalte ham, at det gjorde jeg, men jeg ville ikke skrive noget, som jeg vidste ikke var rigtigt.

Han spurgte om, jeg var troende, og hvilken kirke jeg tilhørte. Jeg fortalte ham, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han sagde, at han aldrig havde mødt nogen troende elev, der havde været modig nok til at forsvare sin tro og skrive sådan et svar.

»Jeg kunne ikke give dig point for det, for dit svar var ikke korrekt,« sagde han. »Men jeg har givet dig point for at have modet til at skrive, hvad du tror på.«

Jeg blev glad, for jeg havde svaret ud fra min overbevisning og i henhold til de evangeliske sandheder, jeg kender og prøver på at efterleve. ■

Benjamin M. fra Chile

Hvordan kan jeg stå for sandheden?

1. Beslut dig nu for, hvordan du vil reagere, når din tro bliver udfordret (se 1 Pet 3:15).
2. Bed om mod til at handle og for at vide, hvad du skal sige (se 5 Mos 31:6; L&P 100:5-7).
3. Studér skrifterne og nutidsprofeters ord for at styrke din tro (se L&P 88:118).
4. Bær dit vidnesbyrd ofte, derhjemme og i kirken for at øve dig på at fortælle om det, du tror på (se L&P 58:6).

TEMPLETS LYS

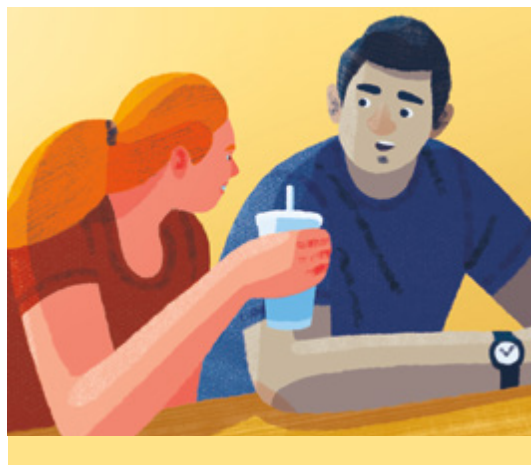
FOR NOGLE FÅ SOMRE siden skulle de unge mænd i min menighed ud og køre på mountain bikes. Jeg var lidt nervøs for det, for det var første gang for mig. Min ven Jacob, der var vant til at køre på cykel, sagde, at jeg skulle blive i nærheden af ham.

Efter en kort pause på toppen af bjerget begyndte vi at køre nedad. Jeg var langsommere end resten af gruppen og sakkede agterud, især fordi jeg faldt i nogle skarpe sving et par gange. Jacob standsede for at hjælpe mig, hver gang jeg faldt, og vi prøvede at indhente resten af gruppen.

Da solen gik ned, stod det klart, at vi var faret vild. Det var mere end en halv time siden, vi havde set vores gruppe, og det blev så mørkt, at vi knap kunne se stien. Jeg bad og spurgte vor himmelske Fader om hjælp og mod til at fortsætte. Så besluttede Jacob og jeg os for at fortsætte med at køre i en bestemt retning. Da vi rundede et hjørne, så vi det mest strålende og velkommende syn – templet i Draper i Utah! Lyset fra templet oplyste vores sti, og vi var i stand til at komme tilbage til vores ledere og venner i sikkerhed.

Hver gang jeg ser templet, bliver jeg mindet om den fred og hjælp, det gav os der. Hver gang jeg føler mig fortabt i verdens mørke, kan jeg se til templet efter det lys, jeg har brug for. ■

Joel G. fra Utah i USA

FÅ NYE VENNER

JEG SAD OG SPISTE frokost med mine venner, da jeg lagde mærke til en ny dreng – Michael. Han besluttede sig for at sætte sig hos en gruppe ældre drenge, der begyndte at gøre grin med ham. Senere fandt jeg ud af, at Michael har autisme.

Jeg spurgte Michael, om han ville sidde med mig og mine venner. Han afslog, sikkert af frygt for at der blev gjort grin af ham igen.

Den næste dag præsenterede jeg ham for mine venner. Jeg kunne se på ham, at han var glad for, at jeg ikke havde opgivet ham. Han havde en masse at snakke om. Han var sej!

Dag for dag kunne jeg se, at Michael blev en gladere person. Han begyndte at se frem til at spise frokost med sine venner. Snart blev det at spise frokost med Michael til et meningsfuldt venskab. Det hjalp ikke blot Michael, men også mig.

Følelsen af at hjælpe andre er en af de dejligste følelser i verden. ■

Laura P. fra Illinois i USA

LIVET KAN VÆRE FULD AF
**TRO, GLÆDE,
LYKKE, HÅB**
OG
KÆRLIGHED,

NÅR VI BLOT UDØVER
DEN MINDSTE SMULE
REEL TRO PÅ KRISTUS.

Præsident M. Russell Ballard,
fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum,
»Dyrebare gaver fra Gud«, aprilkonferencen 2018

Profeter: Et tegn på Guds kærlighed

Ældste Ulisses Soares

De Tolv Apostles Kvorum

Jeg ønsker at vidne for jer om, at præsident Russell M. Nelson er Guds profet på jorden. Jeg har aldrig mødt nogen mere venlig og kærlig end ham. Selv om jeg føler mig så utilstrækkelig til dette hellige kald til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, har hans ord og ømheden i hans øjne, da han viderebragte dette ansvar, givet mig følelsen af at være omfavnet af Frelserens kærlighed.

Er det ikke en velsignelse at have profeter, seere og åbenbarere på jorden i disse dage, som vi lever i, som søger at kende Herrens vilje og følge den? Det er en trøst at vide, at vi ikke er alene i verden, trods de udfordringer vi møder i livet. At vi har profeter er et tegn på Guds kærlighed til sine børn. De fortæller om Guds løfter og om Guds og Jesu Kristi sande væsen til deres folk.

Jeg vidner direkte fra hjertet om, at profeter taler ved Helligåndens kraft. De vidner om Kristus og hans

guddommelige mission på jorden.

De repræsenterer Herrens sind og hjerte og er kaldet til at repræsentere ham og lære os, hvad vi skal gøre for at vende tilbage for at bo i Guds og hans Søns, Jesu Kristi, nærhed. Vi bliver velsignet, når vi udøver vores tro og følger deres lære. Ved at følge dem bliver vi lykkeligere og vores liv mindre komplicerede, vores vanskeligheder og problemer bliver lettere at bære, og vi skaber en åndelig rustning omkring os, der vil beskytte os mod angreb fra fjenden i vore dage.

Jeg vidner højtideligt om, at Jesus Kristus er opstanden, han lever, og han leder sin kirke på jorden gennem sine profeter, seere og åbenbarere. Jeg vidner om, at han er verdens Frelser og Forløser, og at vi gennem ham kan blive frelst og ophøjet i vor kære Guds nærhed. Jeg elsker ham, jeg tilbeder ham. Jeg ønsker at følge ham og gøre hans vilje og blive mere som ham. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2018.

Født i
**São Paulo i
Brasilien** den
2. oktober 1958.

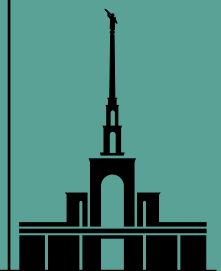
Hans familie tilsluttede sig
Kirken, da han var 6 år.

Tjente en fuldtidsmission i
**Rio de Janeiro-
missionen i Brasilien**

Gik på
**São Paulo
Pontifical
Catholic
University**
(bachelorgrad i
regnskab
og økonomi,
MBA).

Giftede sig
med Rosana
Fernandes i
**templet i
São Paulo
i Brasilien**
i oktober 1982.
De har 3 børn
og 3 børnebørn.

Han taler udover
portugisisk, der er hans
modersmål, engelsk,
fransk og spansk.

Opretholdt som
apostel den 31.
marts 2018.

Jeg deler gerne

Mālō e
lelei!

Jeg hedder Lui,
og jeg lader mit lys
skinne ved at dele,
hvad jeg har med
andre.

En stor ø og en stor familie

Jeg bor på en stor ø i Tonga.
Jeg har seks søstre og fire
brødre, og jeg bor tæt på
templet i Nuku’Alofa i Tonga.

1

3

Deler vores mad

Min far dyrker afgrøder, så vi har masser af spise. Men mange enker (kvinder, hvis mænd er døde) og andre familier har ikke deres egne afgrøder. Så mine forældre giver dem nogle af vores. Jeg kan godt lide at hjælpe til!

2

Elsker naturvidenskab

Der er mange smukke planter og dyr på vores ø. Jeg går i fjerde klasse på Ocean of Light Primary School, og naturvidenskab er mit yndlingsfag.

4

Hjælper med skaller

De enker, vi besøger, bruger skallerne fra kokosnødder til at lave bål til at lave mad på. Når vi kommer med mad til dem, minder jeg altid mine forældre om, at vi også skal have kokosskaller med. Jeg lægger skallerne på vognen og lægger dem af igen, når vi når frem til enkerne.

HVORDAN LADER I JERES LYS SKINNE?

- Tag mad med til nogle, som har brug for det.
- Giv mad til nogle, som deler det ud.
- Giv tøj til et herberg for hjemløse.

SEND OS EN STJERNE!

Jesus har sagt, lad »jeres lys skinne for mennesker« (Matt 5:16). Hvordan lader I jeres lys skinne? Send os et billede af din stjerne sammen med din historie, et billede og dine forældres tilladelse på liahona@ldschurch.org.

Velsignelser ved at hjælpe

Vor himmelske Fader giver mig store velsignelser, når jeg hjælper andre – ikke i form af penge, men velsignelser af visdom og kundskab. Jeg vil altid gerne hjælpe og dele det, jeg har, med andre.

En besvaret bøn

Megan Armknecht

Baseret på en sand hændelse

Grace var en 11-årig pige, der boede i Holland under Anden Verdenskrig. Hendes far var blevet taget som fange under krigen.

Efter faren var blevet ført væk, tog Graces mor sig af hende, hendes to brødre og to af deres fætre. Der var mange munde at mætte, og maden rakte ikke. Familien havde kun en lille smule mel, grøntsager og kartofler.

En dag ringede det på døren. Grace fulgte efter mor for at se, hvem det var. Da mor åbnede døren, stod der en ung nazi-officer på dørtrinnet. Graces hjerte begyndte at hamre, og hun holdt vejret. Hvad ville han?

»Hvor mange personer bor der i dette hus?« spurgte han brysk.

»Der er mig selv, mine tre børn og to af mine nevøer,« svarede mor.

»Har du ingen mand her?« spurgte officeren.

»Nej,« svarede mor. »Han er blevet ført væk.«

Officeren så sig om i huset. »Har du en radio? Vi vil ikke have, at I lytter til udsendelser fra vores fjender i England og Amerika.«

Mor fandt radioen og gav den til officeren.

»Det er et stort hus,« sagde han og kiggede rundt igen. »For stort til det lille antal mennesker, der bor her. I

bliver nødt til at rejse i morgen. Vi overtager dette hus.« Han vendte om på hælen og marcherede væk.

Grace kunne ikke fatte, hvad hun lige havde hørt.

Hun så mors øjne var vidt opspærrede af chok. Så lukkede mor døren og gik direkte ind i den bagerste del af huset.

Grace fulgte langsomt efter, hendes hjerte hamrede. Kunne den soldat virkelig bare komme og tage deres hus, ligesom han havde taget deres radio? Hvad skulle de gøre? Hvor kunne de tage hen? Hvordan ville far vide, hvor han skulle finde dem igen?

Grace stoppede udenfor mors dør og kiggede forsigtigt ind. Mor lå på sine knæ og bad. Grace gik stille tilbage i stuen, indtil mor kom tilbage.

»Åh mor, hvad skal vi gøre?« spurgte Grace.

Mor sukkede. »Vi kan ikke gøre andet end at bede og stole på, at Herren vil beskytte os.«

Den unge nazi-officer kom ikke tilbage den næste dag eller dagen efter. Han kom aldrig tilbage! Grace og hendes familie var i stand til at beholde deres hus.

Grace vidste, at Gud havde hjulpet hendes familie. Selvom krigen ikke var forbi, vogtede han stadig over dem.

Fortsættes ... ■

Forfatteren bor i New Jersey i USA.

»Frelseren sagde: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer« (Joh 14:18). Det er hans løfte til jer. Jeg ved, at dette løfte er virkeligt. Jeg ved, at han lever.«

Ældste Neil L. Andersen

De Tolv Apostles Kvorum

Fra »Åndelige hvirvelvinde«, Liahona, maj 2014, s. 21.

Ældste
Joaquin E. Costa
De Halvfjerds

LY I STORMEN

»Men den, der adlyder mig, bor trygt og lever uforstyrret uden frygt for ulykker« (Ordsp 1:33).

Jeg voksede op i Argentina. Jeg var ikke medlem af Kirken, da jeg var ung. Men min familie havde en Bibel på boghylden. Den var stor og fyldt med smukke billeder. Vi læste ikke i den særlig tit. Men jeg elskede at bladre igennem den og se billederne og historierne.

Min yndlingshistorie var den om Noa. Jeg elskede at se på Noa, syndfloden og dyrene. Jeg kunne godt lide, hvordan Noa og hans familie var sikret mod stormen i arken.

Senere blev jeg døbt ind i Kirken, gift og stiftede min egen familie. En aften ved familieaften talte min hustru, Renee, om, hvordan Noas ark og vores hjem havde

mange lighedspunkter. Begge dele sikrede os mod verdens skræmmende storme.

Jeg lærte noget om Noa. Han var kun ti år, da han fik præstedømmet. Da han blev ældre, så han al ugudeligheden i verden. Men han holdt sig værdig. Han byggede en ark for at beskytte sin familie. Vor himmelske Fader beskyttede dem.

Sommetider ser vi skræmmende ting ske i verden omkring os. Men vi kan finde ly for stormen. Vi kan forberede os, ligesom Noa gjorde. Vi kan vælge at adlyde Gud. Vi kan gøre vores hjem til et åndeligt sikkert sted.

Hvis vi har tro på vor himmelske Fader, behøver vi ikke at frygte. Takket være ham kan vi føle fred, uanset hvilke storme vi møder på vores vej. ■

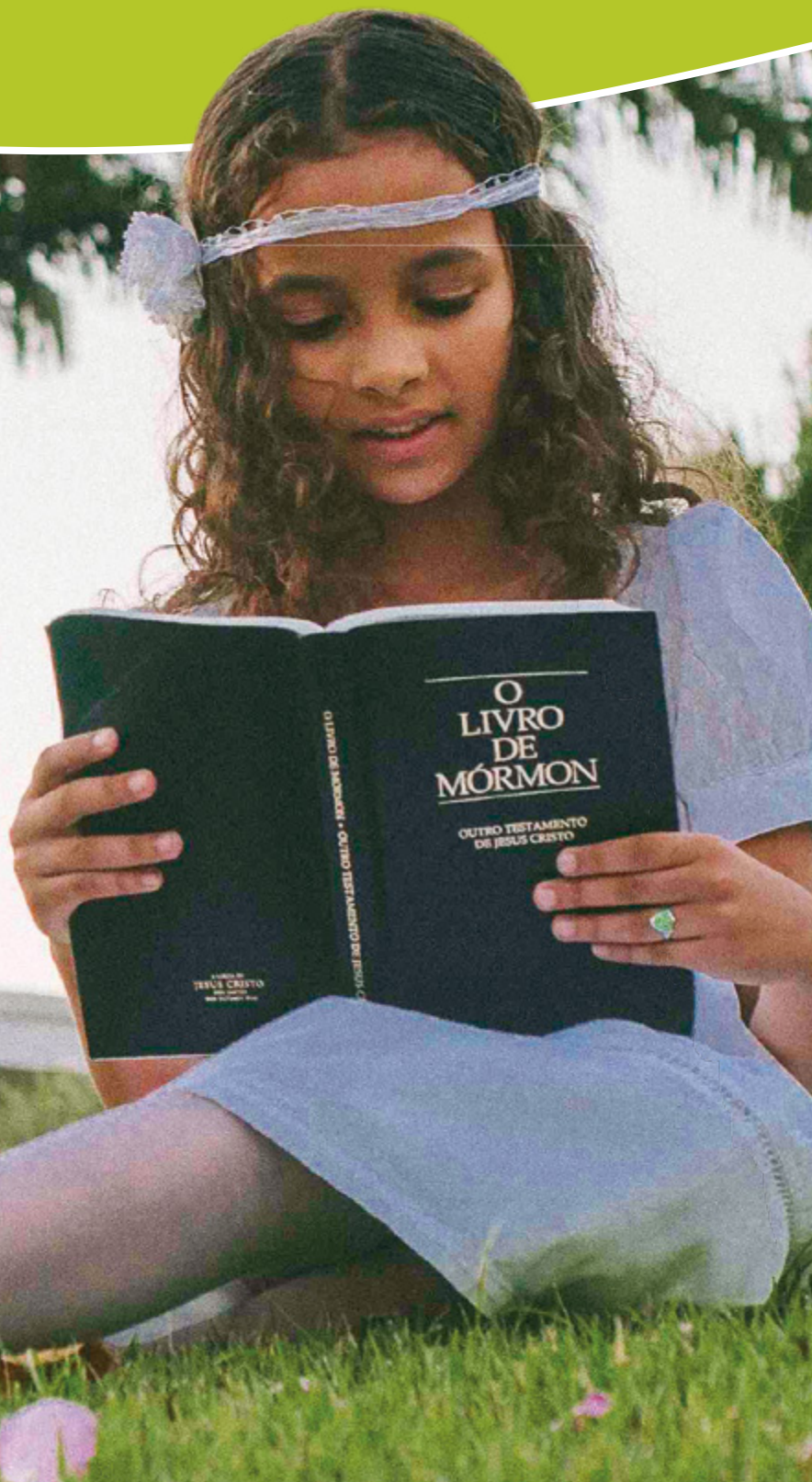
Mormons Bog læseklub

KOM OG VÆR MED TIL AT LÆSE MORMONS BOG!

Du kan læse selv, med din familie eller med en ven. Send os så et billede, hvor du læser Mormons Bog og fortæl os om noget, du har lært, eller hvad din yndlingshistorie i Mormons Bog er. Send den via liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«).

Denne måneds skriftsted er: **Mosija 2:17**

»Når I er i jeres
medmenneskers tjeneste, er I
blot i jeres Guds tjeneste.«

Jeg elsker Mormons Bog, fordi det er en sand bog. Det er skrifter fra Gud, og jeg tror på den.
Joel S. (til højre) er 8 år og fra Maharashtra i Indien

Primarybørn i denne menighed i **Ile-de-France i Frankrig** fik en udfordring, der gik ud på at læse i Mormons Bog hver dag. De fik et diplom for at nå deres mål.

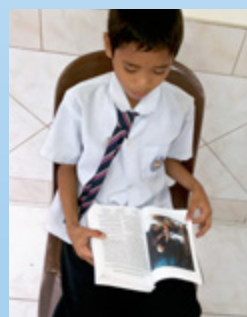
Jeg kan godt lide historien om Lehis syn, for den gør mig glad. Den lærer mig om at træffe gode valg, så jeg kan nå frem til livets træ. Livets træ er et symbol på livet med vor himmelske Fader, Jesus Kristus og alle de mennesker, jeg elsker.
Sadie S. er 9 år og fra Lusaka i Zambia

Vi elsker Mormons Bog, for vi lærer om evangeliet og især om Jesus Kristus. Vi skylder Gud tak for Mormons Bog, for vi lærer, at Jesus Kristus er vor Frelser, og det hjælper så meget i dette liv.
Allfie og Anna B. er henholdsvis 6 og 8 år og fra Maharashtra i Indien

Jeg blev færdig med børneudgaven af Mormons Bog, inden jeg blev døbt. Henimod slutningen af bogen foreslog min mor, at jeg bad om Mormons Bog. Jeg havde allerede følt, at ordene var sande, mens jeg læste den.
Sean I. er 7 år og fra Somerset i England

Mormons Bog er min yndlingsbog. Jeg elsker Nefis eksempel. Han er min superhelt i Mormons Bog. Han var meget lydige mod Guds bud. Jeg ønsker at blive som ham.
Jhetro F. er 10 år og fra Iloilo i Filippinerne

ILLUSTRATION: MERCÉ TOUS

Backstagebønner

Emily B., der er 12 år og fra Utah i USA

En af mine yndlingshobbyer er irsk dans. Jeg prøver ihærdigt at øve min koreografi derhjemme, så jeg er klar til at optræde. Jeg øver mig meget, men når jeg står bag scenen, inden jeg skal optræde, får jeg gerne lidt nerver på. Ved hver konkurrence finder min mor og jeg et stille sted at bede. Sommetider er det bag et scenetæppe eller i et rum lige ved siden af. Jeg ved, at det ikke betyder noget for vor himmelske Fader, hvor vi er, blot at vi har tro på ham.

Ved den sidste konkurrence, jeg deltog i, var min mor ikke med mig for at bede. Hun ventede nede blandt publikum. Jeg blev rigtig nervøs, men jeg afgjorde, at det ikke betød noget, om hun var med mig eller ej. Jeg trådte lidt væk fra mine venner og bad en bøn. Jeg bad om sikkerhed, mens jeg dansede, og om at jeg ville kunne gøre mit bedste. Jeg gjorde det rigtig godt den dag, og jeg kan huske den følelse af fred, jeg havde, da jeg gik på scenen.

Vi kan altid stole på vor himmelske Fader. Uanset hvor vi er, eller hvornår det er, så lytter han altid. ■

Christian B. er 7 år og fra Nordholland i Holland

Tidligere i år kom min læse- og skrivemakker i skole og var ked af det. Hun havde nogle fejl i sine regnestykker. Hun sagde: »Jeg duer ikke til noget.«

Jeg blev bekymret for min ven, så jeg fortalte hende alt om Jesus, og hvordan han elsker os. Jeg fortalte hende, at det betyder, at vi duer til noget! Derefter sang jeg »Jeg er Guds kære barn« for hende. Hun kunne godt lide den og spurgte mig, hvor jeg havde lært de ting.

Uanset hvad!

Jeg fortalte, at min familie går i kirke hver uge, og at jeg lærer om Jesus i Primary.

Den aften fortalte hun sin mor om vores snak. Hun spurgte sin mor, om de kunne komme i kirke med min familie. Det sagde hendes mor ja til.

Min ven sad ved siden af mig ved nadvermødet den søndag! Nu kommer hun i kirke med mig næsten hver uge. Hun og hendes forældre lærer mere og mere om Jesu Kristi evangelium af missionærerne og andre familier i vores menighed.

Jeg er meget glad for, at jeg kunne følge Frelserens eksempel og trøste en ven, der var ked af det. Uanset om hendes familie beslutter at lade sig døbe eller ej, er det bedste, at nu ved hun, at Gud og Jesus elsker hende, uanset hvad! ■

Profeten Elias og enken

Kim Webb Reid

En profet ved navn Elias advarede folk om, at der ville blive hungersnød. Der ville ikke falde regn, og planterne kunne ikke gro. Under hungersnøden drak profeten Elias vand fra en bæk. Gud sendte ravne med mad til ham. Men så tørrede bækken ud. Da sagde Gud til profeten Elias, at han skulle finde en enke i byen, der ville sørge for ham.

Profeten Elias fandt en kvinde, der samlede brænde. Profeten Elias bad hende om noget at spise. Enken sagde, at hun kun havde lidt mel og en smule olie tilbage til sig selv og sin søn.

Profeten lovede hende, at dersom hun ville dele sin mad med ham, ville hun ikke løbe tør for mad. Enken troede profeten Elias, og hun delte sin mad med ham.

Hver dag var der mad nok til dem. Det var et mirakel! Senere blev kvindens søn syg og døde, men profeten Elias vækkede ham til live igen. Kvinden blev velsignet for at lytte til profeten.

Jeg bliver velsignet, når jeg lytter til profeten. ■

Fra 1 Kong 17.

Jeg kan fortælle sandheden

ILLUSTRATION: APRYL STOTT

Ældste Mark E. Petersen (1900-1984)
De Tolv Apostles Kvorum

LEDT AF LEVENDE PROFETER

Gud taler altid til mennesker gennem levende profeter.

Redaktørens bemærkning: I juli 1972 døde Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. præsident. Præsident Harold B. Lee blev i oktober 1972 opretholdt som Kirkens nye præsident ved generalkonferencen. Dette er et uddrag af ældste Mark E. Petersens tale ved den konference.

En ny Guds profet ... er en i en række af inspirerede mænd, der er blevet guddommeligt kaldet til at tjene nu og bringe ny åbenbaring fra himlen til hver en mand, kvinde og barn, der vil høre.

Udpegelsen af en ny profet er af afgørende betydning for enhver, der tror på Gud, og i særdeleshed enhver, der tror på Herren Jesus Kristus ...

Når Herren har haft et folk på jorden, som han anser for at være sit folk, har han altid ledt dem ved levende profeter, som han har vejledt fra himlen ...

En lignende række af inspirerede mænd er nu blevet etableret i nyere tid.

Det er kommet som følge af gengivelsen af Jesu Kristi evangelium gennem hans seer i sidste dage, Joseph Smith ...

Modsat af, hvad man almindeligvis tror, er Herren en kommunikationens Gud og en åbenbarings Gud. Han er en Gud af lys og intelligens, af kundskab og information. Han handler ikke i mørke, ej heller frelser han nogen i uvidenhed. Hele hans plan for frelse hviler på kommunikation med et oplyst folk.

Hvem kan tilbede i intelligens, hvis det holdes i uvidenhed?

Hvem kan have en meningsfuld tro uden kundskab om Gud?

Og hvorfra skal denne viden komme, hvis den ikke kommer fra Guddommen selv? ...

Mennesker er langsomme til at lære Herrens veje, og de er især langsomme med hensyn til at acceptere det faktum, at selvom han er villig til at kommunikere med dem, består hans metode i at inspirere levende mænd, som han har udpeget til profeter.

Det er et mønster for ham. Det er hans metode, og han har ikke ændret den. Han er den samme i går, i dag og for evigt og det gælder også hans metoder ...

Vi vidner højtideligt om, at kommunikationen mellem himlen og jorden er blevet gendannet i vor tid. Vi erklærer, at Gud ikke har isoleret sig fra verden.

Han er ikke død. Han lever.

Han er ikke blind. Han ser.

Han er ikke døv. Han hører.

Han er ikke stum. Han taler, flydende, med sine levende profeter og gennem dem til verden som helhed.

På den måde taler Gud til jer i dag. ■

Fra »En ny profet er kommet«, Den danske Stjerne, sept. 1973, s. 387-389. Tegnsætning standardiseret.

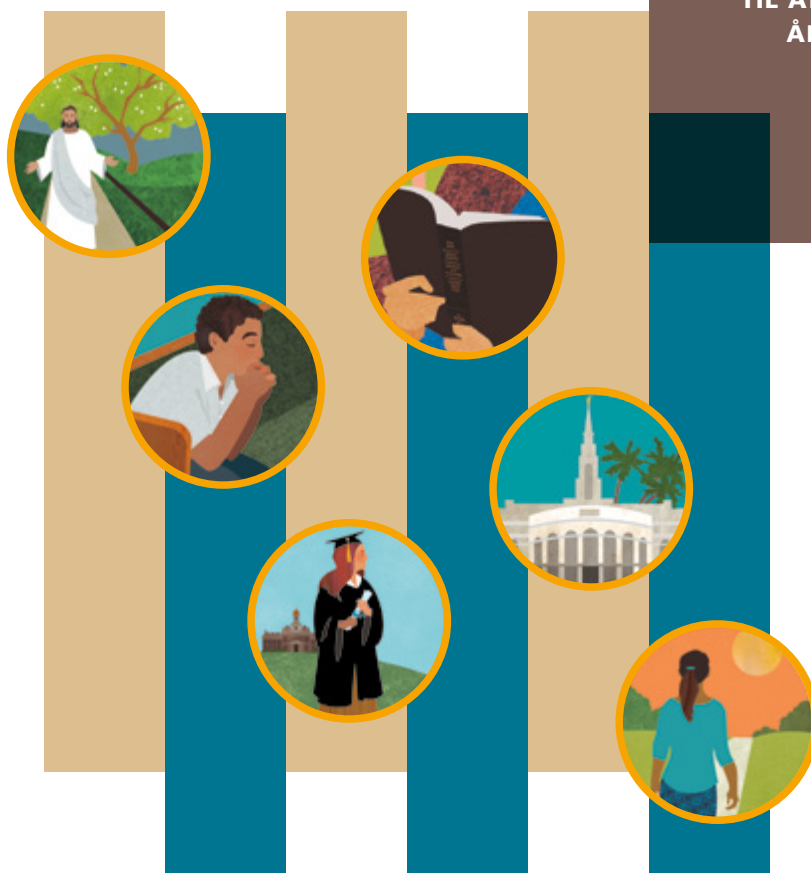

**VÆR FRIMODIGE, DET
ER MIG, FRYGT IKKE!,
AF LOZANO MORENO**

Da det var blevet aften, var båden med disciple midt ude på søen, og selv var Jesus alene inde på land. Han så, at de kæmpede med at komme frem, fordi de havde vinden imod. Han gik ud på søen til dem. Da de så ham, blev de bange.

»Men straks talte han til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!«

Så kom han op i båden til dem, og vinden lagde sig; men de var helt ude af sig selv.« (Se Mark 6:47-51).

UNGE VOKSNE

**SEKS FORSLAG
TIL AT OVERLEVE
ÅNDELIGT**

44

UNGE
**ARBEJD SAMMEN
OM AT FOREBYGGE
SELVMORD**

50, 52

TEMA FOR
UNGDOMSLEKTIONER
**BUDDENE: SÅDAN
GØR DE OS FRIE**

60

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

4
02147
53110
0

DANISH